

Prolog

VOLÁNÍ DO NOCI

„Jsi úplně k ničemu!“

Erinin křišťálový hlas prořízl vzduch citadely jako nůž. Sittera se vznášela ve sloupu bílého světla, zatímco Daimón klečel na všech čtyřech a zvracel na naleštěnou podlahu stříbrného chrámu.

Otřel si ústa, malátně se postavil a znovu zaujal obrannou pozici.

Postava sittské princezny se zvětšila. „Jsi slabý! Slabý a neschopný!“

„Nejsem slabý,“ odpověděl se zaťatými pěstmi a udeřil.

Erinin obraz se zavlnil. Když se opět ustálil, čarodějka se mírně usmívala. „Lepšíš se, bratře.“

Daimón se ovládl a nic neřekl. Za ten půlrok, co ho nevlastní sestra učila, se v sebekontrolě posunul na úplně novou úroveň.

Po prvním týdnu to málem vzdal – nikdy v životě se k němu nikdo takhle nechoval. Neustále ho urážela a ponižovala. Když se nechal rozhodit, ihned na něj útočila. Každý mentální úder mu vytrhl z těla kus Maintré, které pak doplňoval celé hodiny. Svým mužům tvrdil, že je nemocný, což nebylo daleko od pravdy. Neudržel žádné jídlo a několikrát ho sklátila slabost tak, že se na lůžko prakticky doplazil. Magie se živila na jeho těle i duchu. A Erin se chovala čím dál odporněji.

Začínal ji nenávidět – ji, Azraela i Sataarana, kteří ho přesvědčili, aby vstoupil do sittského bojového řádu. Za jiných podmínek by odjel do Sittedralu a absolvoval tradiční řádový výcvik, ale přemluvili ho, aby se o to pokusil neoficiálně. A uvrhli ho tak do šestiměsíčního mentálního pekla.

Erin tvrdila, že veškerá mentální bojová magie stojí na absolutní sebekontrolě. Zprvu ho neučila nic jiného než ovládat emoce. Snažila se ho jakkoli vyvést z rovnováhy – samozřejmě úspěšně. Daimón se svojí impulzivní a trochu arogantní povahou reagoval na každou urážku nebo posměch skoro nekontrolovaně. Jakmile se nechal rozhodit, obratem ho potrestala.

Kdyby byl slabší povahy, vzdal by se po několika dnech, maximálně týdnech. Ale Daimóna neúspěch neodradil, naopak ho motivoval. Smál se Erin do tváře, i když před ní klečel a plival krev.

Učil se ignorovat všechno, čím ho zraňovala. Vracel jí urážky a čím dál častěji odvracel její mentální údery.

Až se dostal do fáze, kdy odvrátil každý. A mohl začít útočit.

Útoky byly ještě těžší než obrana. Musel nalézt skulinu v protivníkově mysli a vrazit do ní klín dřív, než ji sok stačil zakrýt. Znamenalo to neustálé soustředění a šílené úsilí. Utěšoval se tím, že těžšího soupeře než Erin Aníu zřejmě nepotká.

* * * * *

„Dva dny. Možná tři.“

Erin Aníu stála v bělostné říze před velmistrem Sataaranem. Diamantové náušnice a zdobená čelenka odrážely všudypřítomné maintréské světlo jako předimenzované zrcadlo.

„Udělalas neskutečný kus práce, Erin,“ poznamenal velmistr.

„Nebylo to těžké,“ ohrnula princezna ret. „S bratrem se manipuluje velice snadno. Jeho mládí, nezkušenost a posedlost mou osobou ho činí lehce ovladatelnou loutkou. Přesto ani v nejmenším nesnižují jeho cenu pro sittský řád. Je silný jako býk, jeho vnitřní energie přesahuje všechno, co jsem kdy u někoho viděla. Nech ho konfirmovat, velmistře. Daimón se stane naším okovaným beranidlem.“

„Nedovolil bych si ti oponovat, jasná paní,“ odvětil Sataaran. „Pokud si tak přeješ, zahajme konfirmaci. Tak jako tak je načase.“

Erin Aníu se uklonila. „Děkuji, velmistře Sataarane. Nebudeš litovat.“

* * * * *

Stínové země se probudily do jasného, mrazivého rána. Noc byla klidná, nerušená sarreiskými skřeky ani jinými varovnými zvuky divočiny. I když v Syrialovém háji, v těsné blízkosti dračí svatyně, mohli krvožrouti provřískat celou noc a zdejší obyvatelé by to stejně nevzrušilo.

Úsvit zastihl divoženky v sedlech. Sluneční světlo se odráželo od námrazy a koně hrabali v čerstvém sněhu. Velmistr Weatta stál na schodech v dlouhém zatepleném plášti a jeho dračí maska se v ostrém zimním slunci třpytila.

„Dostala jsi, co jsi chtěla, královno Ymiro,“ řekl. „Doufám, že jsi spokojená.“

Ymira stroze přikývla. Poté úsporně pozdravila a pobídla koně do klusu. Levou ruku vůbec nepoužívala, držela ji svěšenou podél těla.

Tanečník, který stál po velmistrově boku, podal Ceře režnou brašnu. „Jsou v tom čisté obvazy. Tinktura na oplachy a hojivá mast. Až se ta nejhorší místa zatáhnou, natírejte to několikrát denně.“

„Děkuji, mistře.“

„Za všechno,“ dodala Barbarella a podívala se za odjíždějící královnou.

„Najděte ji, Barbarello. Najděte Isarell,“ pronesl Tanečník chraplavě. „A buď ji přiveďte zpátky, nebo ji zbavte toho utrpení.“

Cerra se na něj prudce otočila a Barbarella jen stěží ovládla hlas: „Cítíš to taky?“

„Kdo další?“ otázala se Cerra neklidně a krátce se ohlédla na Ymiru a ostatní Eyry, které mizely mezi stromy.

„Jen já, alespoň myslím. A velmi slabě. Jedno ale vím jistě: ten, kdo ji drží, se jí nebude chtít vzdát.“

Eyry se jen víc zachmuřily.

„Sbohem, Tanečníku.“ V Ceřině hlase se krátce objevily emoce, byť potlačované. U velitelky královniny gardy to bylo přirovnatelné k hysterickému pláči. „Myslím, že ti můžu slíbit, že se bez Isarell nevrátíme.“

„Rád bych věřil, že to je myšleno jinak,“ odvětil tiše. „Ale ty se loučíš, Cerro.“

Velitelka neodpověděla. Jen otočila koně, mlaskla na něj a s Barbarellou v závěsu svižně následovala ujíždějící družky.

Weatta do Tanečníka povzbudivě šťouchl. „Ale no tak, mistře Tanečníku. Je to přece Šílená Ymira a její divoké vlčice! Máš pocit, že se řítí smrti vstříc? Já ti říkám, že tahle partie teprve začíná. A krvožrouti by se měli připravit na pořádný tanec.“

* * * * *

O několik dní později se stínovými zeměmi prohnal nebývale silný víchr. Syrialový háj se ohýbal v proudech přírodní magie. Ani za Dakshá neřvaly okolní čarozdroje takovou silou jako dnes.

Mezi vzrostlými cedry se otáčelo několik desítek postav ve sněhově bílých overalech přepásaných barevnými šály. Jejich tanec doprovázel štěkávký zpěv dračích kněžek a táhlá liturgie přednášená samotným dračím velmistrem.

Bojovníci zahájili svůj rituální tanec při západu slunce a tančili už celé hodiny. Jejich tváře se leskly, ale srdce bila pravidelně, dech se nechvěl a oči zářily.

Na jejich Výzvu se dostavili všichni dračí bojovníci ze široka daleka. Nyní je obklopovali v pravidelném kruhu a svítili jim plápolajícími loučemi. Mnozí s přivřenými víčky a povolenými ústy nasávali volně dostupnou a hlasitě hučící přírodní magii.

Ve středu absolvujících akolytů tančil sám jejich mistr, štíhlý šlachovitý muž s dlouhými vlasy spletenými do tisíce copánků. Na rozdíl od ostatních držel svou mysl zcela jasnou a nenechal se vtáhnout do magického transu. Ve tváři měl vážný výraz, silně kontrastující s jeho energickými, vášnivými pohyby.

Dračí bojovníci tančili dál a energie *estahiá*, *dyrthaiá*, *questdneiá* a *raithá* rezonovaly Aithrou jako sténající vulkán.

* * * * *

Ymira ležela na zemi, hlavu položenou na sedlových brašnách a zakousnutá do dřívka, zatímco jí Lucilla ošetřovala spálenou ruku.

„Vypadá to hrozně,“ oznámila. „Budeš tam mít strašné jizvy.“ Jemně jí vmasírovala do nejhlubší popáleniny trochu masti. Ymira zhluboka vdechla vůni bylin a omámeně přivřela oči.

„Pořád mi ještě nechceš říct, co se ve Svatyni stalo?“

Královna nereagovala.

Lucilla si povzdechla, na spálenou kůži opatrně naskládala léčivé listí a řekla: „Nech to chvíli působit. Potom ti to ovážu.“ Pak se zvedla a popošla k ostatním Eyrám, které seděly opodál kolem ohniště.

Barbarella k ní tázavě vzhlédla, ale Lucilla jen zavrtěla hlavou.

„Vezmu si první hlídku,“ řekla Damnó.

„Taky se mi nechce spát,“ ozvala se Katira. „Mám celý den hrozně nepříjemný pocit. Jako by mě svédila celá kůže.“

„A teď je to horší, co?“ promluvila Barbarella a přihodila do ohně poleno. Ihned vzplanulo a ozářilo Eyrám obličej, v nichž se odrážela sdílená úzkost.

„Co to k čertu je, Barbarello?“ prolomila ticho Nelissa.

„Stíni absolvují svoji Výzvu,“ ozval se za jejich zády královnin hlas. Trochu skřípal, jak ho pár dní nepoužívala. Ery automaticky vstaly a všechny na ní zůstaly viset pohledy. „Probouzejí staré energie. To nám pomůže.“

„Pomůže v čem, královno?“ otázala se Lucilla.

„Poslat Isarell vzkaz.“ Ymira se zadívala do žhavých uhlíků a ve výraze se jí mísil odpor k jejímu úkolu a zároveň odhodlání ho splnit. „Naše cesta má úplně jiný směr, než jsem předpokládala. Udělala bych to jinak, ale Anafrigus... Anafrigus poručil. A náš osud je nyní jen v jeho rukou.“

„Co po nás Dvouhlavý drak žádá?“ zeptala se Cerra.

Ymira sklepala léčivé listí z poraněné paže. Poklekla na jedno koleno a zdravou dlaní sevřela svůj medailon. „Isarellin čas se naplnil. Bude povolána, stejně jako jsme byly povolány my.“

„Ne!“ pokusila se jí zastavit Lucilla, ale to už královna se zaťatými zuby strčila poraněnou ruku přímo do ohně. Hned vzápětí se rozkřičela. Oči se jí zalily slzami, ale neucukla. Zatímco plameny olizovaly Ymiřinu popálenou kůži, její divoženské tetování se postupně rozsvítilo a Ery ucítily energii *esthaiá*, která se kolem nich divoce rozvířila.

Ymira zaklonila hlavu. A přestože se přitom svíjela bolestí, plným hlasem zavolala do noci: „Isarell, jdeme si pro tebe! Buď připravená!“

* * * * *

Arachné Isarell, stočená do klubíčka v rohu cely, prudce rozevřela oči.

Chvíli jen tak ležela a poslouchala. Zpěv duchů byl slabý, sotva slyšitelný. Ona ho však vnímala jako válečný pokřik.

Rozechvěle se postavila a pomalu se vydala k zamřížovanému vchodu do lomu. Občas sykla, když došlápla na zraněnou nohu.

Tvor spící v druhém koutě tiše vzhledl a jeho bělma se v šeru zaleskla.

Isarell křečovitě sevřela studené mříže a přitiskla k nim tvář. Lom se ve svitu nočních hvězd strašidelně blýskal. Pozvedla zrak až k vrcholu skal. Zírala do tmy, se skoro zadržným dechem naslouchala tomu vzdálenému vábení. Pukalo jí přitom srdce.

„Proč se tak trýzníš, Isarell?“ zachraptěl Pátý. „Nestačí ti to, co nám tu dělají?“

„Musím se odtud dostat,“ zašeptala.

„To je nemožné.“

Isarell k Pátému otočila hlavu. V šarlatovém světle ještě víc vynikly její podlitiny, amatérsky obvázané rány i čerstvé stopy po biči. Pátého ten pohled drásal, ale přesto zopakoval: „To je nemožné, Isarell.“

„Není,“ odpověděla a odvrátila se. Vzhledla opět k temným skaliskům vysoko nad nimi.

„Už ses o to pokusila a následky byly strašné. Chceš znovu riskovat hněv pána Barhaina?“

„Ne, to nechci.“ Isarell se zachvěla a zavřela oči. Mříže ji chladily do rozpáleného obličjeje. „Ale musím to zkusit znovu. Nebo si pro mě přijdou – a do jedné zahynou.“

Kapitola první

PÁTÝ KARADHEI

Když se tehdy Isarell probírala, nedokázala se zorientovat v čase ani místě. Pamatovala si jen útržky a připadala si jako opilá. Viděla rozmazaně, točila se jí hlava, bolely ji svaly a páčila celá kůže.

Právě ta bolest ji vzápětí zaplavila tolika vzpomínkami, až na chvíli přestala dýchat.

Prudce se posadila a rozhlédla kolem sebe. Když se soustředila, mlha jí z očí ustoupila, i hlava se pak motala méně. Seděla na slaměném lůžku v prostorné cele s obdélníkovým půdorysem. Jedna zamřížovaná vrata ústila ven, pronikalo jimi denní světlo. Naproti byl patrný druhý vchod, rovněž zamřížovaný, tentokrát vedoucí do nitra věznice. Ozývaly se odtud kroky, občasné rozhovory, cinkání klíčů a bouchání dveří.

Isarell shlédla na své ruce zakryté čistými obvazy. Když natáhla nohy, viděla, že i ty má omotané plátnem. Pak si uvědomila, že cítí obvazy prakticky po celém těle, i na obličeji. Měla odhalený jen nos a oči. Pomalu přičichla k paži – zpod látky voněl kafr.

Byla strašně slabá, mátožná, jako by nejedla celé měsíce. V tu chvíli nebyla ani trochu schopná odhadnout, jak dlouho vlastně lačnila, neměla ani ponětí o ztraceném čase. Vzpomněla si však, v jakém stavu se nacházela, když byla naposledy při vědomí – a uvědomila si, že tehdy na tom byla o něco hůř. Spálená skoro na škvarek, oživená krvavými čaroději jen proto, aby přežila odporný graisko-sarreiský rituál.

Načež se jí vybavily i poslední události.

Mimoděk vzkřikla a šklubla sebou, ruka jí samým polekáním vyletěla k ústům. Uskočila na opačnou stranu, vtiskla se co nejhluběji do rohu a neutišitelně se roztřásla. Před očima se jí střídaly výjevy: Vzpomínka na tanec *anung dharhá*, na chvíli, kdy do démonovy hrudi zarazila meč až po jílec a on jen zavrával a zůstal na ni zírat. Jak ji v příštím okamžiku někdo zezadu sejmul. Jak se pak škvařila ve vlastní kůži, spálená viatárem na troud. Andreil Smrtihlav odnášející ji v náručí na obětní oltář. Démon zápolící sám se sebou. Bastienovy oči zmučené hlubokou bezmocí...

Než se stačila vzpamatovat, z věznice se ozval rámus. Bylo slyšet dusání několika párů nohou, vrčivé rozkazy a odsouvání závor.

Isarell se bezděčně otočila za zdrojem hluku. Poprvé přitom pořádně zaregistrovala, kde se nachází. Byla to nevelká tmavá kobka, o něco větší než ta, v níž byla uvězněna během rituálu. Zděná místnost mohla mít tak pět na pět metrů a vedly z ní dva východy. Jeden ústil kamsi ven – mřížovými vrátky pronikalo narudlé noční světlo – druhým byly úzké, kované dveře s klasickou věžeňskou špehýrkou.

Právě u nich někdo zastavoval. Ozvalo se zarachocení zámku, dveře se otevřely a v nich se zjevil štíhlý mladý muž se stínem ve tváři a arogantním úsměvem na úzkých rtech. Když ho poznala, pod obvazy jí zatuhly rysy. „Ty.“

Andreil Smrtihlav se ve své kožené uniformě s límcem upnutým až ke krku jen povýšeně ušklíbl.

Do cely vklouzli nejprve dva sarrei ozbrojení dvojzubci a škrťícími smyčkami. Zůstali stát u vchodu a sem tam zasyčeli. Andreil pak ležérně vešel dovnitř a dozorce za ním přibouchl mříž. Sňal vak, který měl přehozený přes rameno, a prohlédl si Isarell od hlavy k patě. „Konečně vzhůru. Ani netušíš, kolik lidí se těší, až budeš opět při síle. No, *lidí*. Bytostí.“

„Ty jeden hajzle. Slibovals mi, že to skončí. Lhal jsi mi!“

„Takový prostě jsem,“ pokrčil Smrtihlav rameny. „Polož se,“ poručil jí a ukázal na lůžko.

Isarell se srdce rozeběhlo jako splašené, ale navenek se pokoušela udržet klid. Oprostila se ode všech zbytečných vjemů a rozlámaně ulehla na slamník. Oči nechala otevřené. Představovala si, jak snadno by mu ve své plné kondici vytrhla z ruky nůž – body na jeho těle, které by použila k nervosvalové paralýze, jí v mysli vyvstávaly jako narýsované terče.

Když se ostří dotklo jejího obličeje, pomyslela akorát na to, že ona by s řezem začala úplně jinde.

Andreil se zasmál a naklonil se těsně k ní. „Jen se trochu bavím, Tvoje Urozenosti.“ Poté začal odřezávat a postupně odmotávat nasáklé obvazy. Už trochu zaváněly. Isarell upírala zrak do stropu a snažila se ignorovat, že je pod nimi úplně nahá.

Když jí uvolnil hrudník, konečně se svobodně nadechla. Byla to neskutečná úleva.

Andreil přešel prsty po její hrudní kosti a zamyšleně pronesl: „Nevěřil jsem, že se ti to někdy zahojí. Vypadalo to příšerně.“

„Jak to vypadá teď?“ zeptala se Isarell s nepřilíživou snahou o skrytí emocí.

„Tenké růžové jizvy.“

Stejně jako posledně, pomyslela si, ale nahlas nic neřekla. Andreil pokračoval v preparaci. Než odstranil obvazy kolem pánve, sklonil se k vaku. Chvilí se v něm přehraboval, pak vytáhl prostěradlo a odpáral z něj vrstvu plátna. Přes boky jí ho přehodil jako přikrývku a teprve pak pokračoval na nohách. Byla to sice drobnost, ale Isarell jeho gesto ocenila.

„Jak je to dlouho od... od toho obřadu?“ zeptala se a nenápadně polkla.

„Osm dní.“

Osm dní. Posledně byla mimo pouze tři. Tehdy ji však spálila jen její vlastní síla, vybuzená mentálními útoky elektryského krále při souboji o nejvyšší válečný titul. A hned v prvních dnech ji z agonie vysvobodila zázračná mast od Erin Aniú. Tentokrát skrze ni protekla energie poslaná od bůhví koho, a namísto ošetření ji veřejně znásilnil démon s podobou jejího přísežného bratra.

Nějaké rozdíly by se mezi těmi dvěma událostmi asi našly.

Andreil odmotal poslední kusy nasáklé látky a začal jí po kůži roztírat nasládlé vonící olej. V prvním okamžiku ucukla, jak jí jeho dotek zabolet. Vzápětí bolest vystřídalo znečitlivění. Ačkoli se celou dobu snažila nedat nic najevo, teď slastně přivřela oči. Ta úleva ji na chvíli paralyzovala, vůbec si nevšimla, že na ni Andreil mluví.

„... ta nabídka se už podruhé nemusí opakovat,“ zaregistrovala až konec věty.

„Jaká nabídka?“ otázala se vláčně. Jelikož Smrtihlav svou práci dokončil, přitáhla si prostěradlo těsněji k tělu a pokusila se posadit.

„Nabízí ti to zcela oficiálně a otevřeně.“ Andreil přestal sklízet obvazy a pomohl jí vytáhnout se do sedu. „Je mi jasné, že nedokážeš ocenit, jaká je to od Pána Barhaina neskutečná pocta. Ale ať už si o mně myslíš, co chceš, vezmi na vědomí, že jen málo osob je mistrovi tak blízko jako já. A proto ti můžu na férovku říct, že tohle nepřijmout by bylo mimořádně nerozumný.“

„Jaká nabídka?“ opakovala podrážděně.

„Hraješ to na mě?“ obořil se. „Potřetí to opakovat nebudu, divoženko! Pán Barhain ti v záchvatu nebývalý laskavosti nabízí, abys vstoupila do jednoho z devíti elitních komand. Samozřejmě po absolvování určitých zavazujících obřadů a pod přímým dozorem... někoho, kdo tě bude hlídat.“

„Pod tvým dozorem,“ zkřivila rty.

Andreil Smrtihlav mimoděk sykl. „Problém?“

„Nechal bys mě ozbrojenou v blízkosti svého pána?“ nadhodila. Jak jí pracovaly asociace, začala chápat. „Jaké zavazující obřady, Smrtihlave?“

„Běžná příprava. A pár ceremoniálů, při kterých složíš sliby věrnosti. Přijmeš... nějaký závazky.“

„Konkrétně.“

Smrtihlav hned neodpověděl, jen se posadil vedle ní a pokrčil rameny.

Isarell to však došlo: „Máš na mysli magické přísežné rituály. Měla bych se stát sarreiským bojovým otrokem.“

„Umřeš v Barhainových službách tak jako tak,“ opáčil Andreil surově. „My všichni. Ale můžeš si zvolit způsob, divoženko. Můžeš mít vlastní postel, normální stravu a dělat to, pro co tě vycvičili a co tě baví. Nebo můžeš hnít tady, žít se krysy a zahřívát lůžko svému dračímu ženichovi.“ Když zaznamenal Isarellin výraz, zle se ušklíbl. „To jsi vytěsnila, co? Ten karadhei si tě vyvolil za nevěstu, Arachné Isarell. A Malakai nařídil, aby mu tě ponechali na hraní. Pokud nepřijmeš mistrovu nabídku.“

Isarell začala pěsti do prostěradla.

Andreil pokračoval: „Pátý právě teď prochází iniciačním výcvikem. Za úsvitu mu končí izolace a vrátí se domů. Sem, Arachné Isarell. Prý ze snů volá tvé jméno. Já bych asi na tvém místě nechtěl čekat, v jakém rozpoložení se vrátí. Nikdo mu v ničem bránit nebude. Tihle,“ pohodil hlavou k sarreiským dozorcům, „se budou akorát koukat.“

Isarell cítila, jak se jí odkrývá obličej. Vstala. „Co by mě čekalo v tvých službách, Smrtihlave? Jaká je tvá oblíbená poloha?“

„Cože?“

Konečně se jí podařilo vyvést ho z míry. Narovnála se a svrchu na něj pohlédla. „Odpověď je *ne*.“

Smrtihlav nejdřív popuzeně vycenil zuby, pak se ale jeho obličej zkroutil do obvyklého sarkastického úšklebku. Rozhodil rukama. „Jak je libo. Možná ti pár dnů nebo týdnů v karadheiově společnosti otevře oči a nakloní tě další diskuzi.“ Vstal a teatrálně se jí uklonil. „Kdybys se mnou chtěla mluvit dřív, stačí zašeptat moje jméno. Mám uši jako netopýr. Jdeme!“ kývl na svůj doprovod.

Než odešel, věnoval jí skrze mříže poslední pobavený pohled. „A divoženko!“

„Co?“ šlehla po něm očima.

„Křič hlasitě. Tady to mají všichni rádi.“

* * * * *

Když odešli, svezla se na kolena a zabořila hlavu do slavníku. Uvědomovala si, že nesmí vydat žádný zvuk, aby na sebe neupoutala pozornost stráží. Musela svůj strach a zoufalství zpracovat v naprosté tichosti.

Opět podlehla impulzivitě, jako už tolikrát. Uvědomila si to okamžitě, jakmile se k ní Andreil Smrtihlav otočil zády. Stačilo by tak málo: *Děkuji tvému mistrovi za nabídku. Zváším ji.*

Ty věty slyšela dvojhlasně, od Cerry a Lucilly zároveň. Musela se přes slzy zasmát. Nadzvedla hlavu, otřela si tváře a zašeptala: „Tak fajn. Tohle byla chyba. Co teď s tím?“

Ted' si vyžereš, co sis nadrobila, odpověděl jí Ceřin kovový hlas.

Lucillin oponoval: *Reagovalas tak z určitého důvodu. Naslouchej svému podvědomí, Isarell. Proč jsi rovnou zamítla? Proč sis nenechala zadní vrátka? Nejsi přece dítě, vědělas, že tvá odpověď ponese následky. Tak přemýšlej.*

Isarell roztřeseně vstala a otočila hlavu k zamřížovanému východu na druhé straně cely. Pomalu šla za světlem a opírala se přitom o kamennou zeď. *Protože se toho démona nebojím,* odpověděla Lucille.

Štíhlými prsty obemkla chladné mřížoví a přitiskla k němu obličej. Vyhlížela do jakéhosi dolu, do kterého ústilo několik dalších cel. Křemencové skály stoupaly do výše nejméně tři set metrů, o jejichž vrcholky se tříštilo strašidelně šarlatové světlo nočních hvězd. Venku vonělo babí léto.

Isarell se zhluboka nadechla svěžího vzduchu. *Je to jen další zkouška. Nic víc. Jen zkouška.*

* * * * *

Usnula v polosedě opřená o zamřížovaný východ. Když se probudila, byla ještě noc. Hvězdy asi zakryla mračna, protože v kobce byla naprostá tma. Bolelo ji za krkem a na čele měla otláčené pruhy.

Cítila žízeň – a vlastně i hlad. Tělo měla stále slabé jako po týdenní horečce, ale spáleniny už skoro nevnímala. S tichým vzdechem vstala a poslepu zamířila ke slavníku. Utkvělo jí, že se někde poblíž válela nádoba s vodou.

Vzpomněla si na Andreilovu výhrůžku s krysami. Snad jen žertoval.

Tápala kolem sebe a konečně narazila na lůžko. Opatrně si na něj sedla a posléze nahmatala karafu. Voda byla teplá a trochu ztuchlá, přesto ji lačně vypila na jeden zátah. Chvíli dál osahávala okolí, načež narazila na něco, co strukturou připomínalo chlebové placky. Nejprve k jedné přičichla, potom ale začala hladově hltat.

Byla zhruba v polovině třetí, když konečně sepnula její intuice a ona si uvědomila, že tu není sama.

Polkla. Odložila pečivo a zazírala do tmy.

Uslyšela cizí dech. Velmi pomalý, hluboký.

Srdce se jí rozeběhlo a ruce začaly chvět.

Ve tmě bleskly oči a hned zase zmizely. Isarell jen ztěžka zvládala nastupující paniku. Jako by byla zavřená v teráriu s baziliškem. Racionalizační techniky v tuto chvíli absolutně selhávaly.

Společně se strachem v ní kypěl i hněv. Reagovala přesně tak, jak ti parchanti chtěli – neovládala se a propadávala chaosu. Jako by úplně zapomněla všechno, o čem předtím uvažovala.

Napřímila se a otočila hlavu směrem, kde cítila přítomnost vetřelce. Znovu měla pocit, že zahlédla lesknoucí se bělma. Pokusila se maximálně zklidnit. Bylo to těžké, ale ne nemožné, chtělo to jen pevnou vůli.

„Bastiene,“ promluvila. Její hlas ji samotnou zarazil, zněl slabě a rozechvěle.

Když nikdo neodpověděl, zaostřila a tma konečně trochu ustoupila. Hleděla na obrysy tvora zhrouceného v opačném koutě a postupně se přestávala třást. Nejistě vstala, přičemž z něj nespouštěla zrak. Pokusila se vytěsnit vzpomínku na to, co následovalo, když prohrál bitvu se sebou samým.

„Bastiene,“ zopakovala a tentokrát její hlas zněl o něco jistěji.

„Nejsem Bastien,“ zachrčel temně. Ještě víc se schoulil. „Jsem Pátý. Pátý karadhei. Nepřibližuj se ke mně!“ zachrptěl, když k němu nakročila. „Ublížím ti,“ dodal tišeji.

„Tomu nevěřím,“ opáčila, ačkoli ji mrazilo v zádech. „Pamatuju si, jak ses na mě díval. Vzdorovals tomu zmetkovi celou svou duší. Bránil ses souboji i tomu... rituálu.“

Při zmínce o znesvěčujícím aktu démon zasténal, ale Isarell rychle pokračovala: „Nic ti nevyčítám! Zmrzčili nás oba – mě na těle, tebe na duši. Ale jsme to pořád my, Bastiene. Ne jako dřív, ne tak... celiství. Tys zemřel a já... já skoro taky. Ale teď jsme tady. Spolu.“ Chvíli hledala slova. Pak řekla: „Jestli mi chceš tvrdit, že jsi graiský netvor a Bastien je mrtvý,“ udělala další krok vpřed, „tak to dokaž.“

Drželi se od sebe na vzdálenost natažené paže. Jak si její oči zvykaly na temnotu, dokázala konečně rozeznat démonovy rysy. Byl podobný Bastienovi tak věrně, až ji bolelo u srdce, jen byl o něco mohutnější, do výšky i šíře – a jeho kůži tvořily drobné tmavé šupinky, které se zlověstně leskly. Na sobě měl tmavou košili a kožené nohavice. Jak se od ní odtahoval, látka se mu napínala přes nelidské svaly.

Isarell přistoupila těsně k němu a podala mu ruku.

Tvor k ní vzlhl a zlomeně zašeptal: „Neovlád jsem ho. Co když se to stane znovu?“

Divoženka se usmála. „Už jsem velká holka, Bastiene. Nějak se s tím poperu.“

* * * * *

„Nevím, co jsem zač. Moje paměť je změt útržků. Všechno, co bylo před přerodem, je v takové... mlze. Pomalu začínám ty vzpomínky odlišovat. Nejsilnější jsou Bastienovy. Zním jeho rodinu. Pamatuji si malou sestru, Lillith, tu miloval. A od setkání s tebou jsou jeho vzpomínky a myšlenky ještě mnohem jasnější.“

Vidím ale i jiné příběhy. Mohu si promítnout dětství mladého rytíře Trailase. Životy všech, které jsem... pohltil. Ty ostatní jsou však mnohem slabší.“

„Pamatuješ si Bastienovy emoce?“

„Snažím se je vytěšňovat.“

„Proč?“

„Oslabují mne. Zejména ty, které cítil po zajetí. Snižují moji poslušnost – a tím i koncentraci.“

„Kdo ti to říká? Malakai?“

„Pátý.“

„Řekni mi o něm víc.“

„On je naše přirozenost, životní podstata. My všichni, nás devět obětovaných, jsme byli vtaženi do té vyčkávající bytosti naplněné živoucím viatárem. Vyplnili jsme ji tělesně i duševně. Tělo se zformovalo do pro něj nejvýhodnější konstituce. Naše mysl nemůže být roztříštěna na devět kusů, takový tvor by nedokázal udělat jediné rozhodnutí – stejně jako u vzhledu tedy převládla ta nejvýhodnější. Ale to se může kdykoli změnit, Isarell.“

„A Pátý?“

„My všichni jsme Pátý.“

* * * * *

Venkovní mříž s tichým zaskřípěním vyletěla vzhůru. Pátý se narovnal a, jako by mu nějaký hlas poručil, vyšel do jasného podzimního dne. Protože Isarell nikdo nebránil, pomalu ho následovala.

Byla pořád slabá jako moucha a když vyšla na denní světlo, musela si chvíli stínit oči; po téměř dvouměsíčním držení v cele ji i tlumený sluneční jas bodal do zřítelnic jako tisíce jehel.

Stoupla bosými chodidly na skalnatý povrch a rozhlédla se. Podloží tvořil tvrdý křemičitan. Odevšad se zvedaly téměř kolmé stěny. A z dalších otvorů vylézali ostatní démoni viatáru – *karadhei*.

Isarell kolem sebe pevněji ovinula prostěradlo, které jí zanechal Andreil Smrtihlav, a sklouzla na paty. Dívala se na pět postav, které postupně scházely do středu lomu.

Každý *karadhei* byl jiný, jinak vysoký, s odlišnou vizáží i konstitucí. Všichni měli spíše tmavou, jemně šupinatou kůži, ale rozdílného odstínu. První byl menší, podsaditý a zbarvený dozelená, druhý naopak vytáhlý, hubený a šlachovitý, stříbřitý, se vzhledem asketického vousatého muže s fanatickýma očima. Třetí se nad ostatními tyčil, převyšoval je v šířce i výšce, se zlým výrazem. Jeho tělo mělo modravý nádech. Čtvrtý byl útlý, temně rudý, s provokativním úsměvem, dlouhým nosem a vlasy spletenými do dvou dlouhých copů. Pátý měl nejvyváženější postavu a vypadal prostě jako Bastien. V některých výrazech se možná odrazil Trailas, ale jen když ho Isarell hledala. A jeho šupiny se leskly černožlatě.

Všichni měli na sobě obyčejné košile z tuhého šedivého plátna a hrubé kožené nohavice, zároveň ale kvalitní obutí a rukavice. Právě si dotahovali různé chrániče – evidentně věděli, co se od nich čeká.

Ozvalo se kvílivé vytahování mříže. Z otvoru vzdáleného od cel karadhei vyběhla desítka po zuby ozbrojených sarreiských strážců. Seřadili se a rozestoupili. Vzniklou uličkou pak vešel graiský čaroděj Malakai, obklopený zlatavou magickou aurou. A spolu s ním lomem zavibroval viatár.

Isarell stěží potlačila tíseň, která ji při pohledu na něj zachvátila. Velmi dobře si pamatovala na okamžik, kdy se mu pokusila postavit – jak tvrdě narazila! Sama by nad ním nikdy nevíťezila.

Přestože dodnes netušila, co se tehdy stalo, uvědomovala si, že obdržela nějakou nesmírně silnou pomoc zvenčí. Matně si pamatovala, že volala Anafriga i Teanir. A že její divoženské tetování ožilo. I když kdo ví, možná to byly halucinace... Pak se jí na kůži objevily zlaté graiské ornamenty, stejně jako při zápase s Renegorem – a ty ji opět spálily.

Posunula se trochu níž, aby si mohla Malakaie prohlédnout z bezpečné vzdálenosti. Ten tam byl bledý vychrtlý jinoch s matnými vyšisovanými vlasy. Mladý muž, který se tyčil na planině, kypěl mocí a zdravím. Jeho atletickou postavu halilo nebesky modré splývavé roucho na bocích přepásané zlatou stuhou. Sytě žluté, kudrnaté vlasy mu volně spadaly až pod lopatky. Když se otočil, v jeho jasně modrých očích plál viatár.

Podíval se přímo na ni a ohavně se usmál. Pocítila nutkání schovat se zpátky do cely. Odvrátila zrak a pevně stiskla rty. Do očí se jí tlačily slzy ponížení, ale celou její bytostí rezonoval vzdor. Ještě neskončila.

* * * * *

Cvičení probíhala každý den. Isarell nevynechala ani jediný, přestože to vesměs byla velká nuda. Malakai se evidentně učil co nejrychleji navozovat spojení se svými služebníky a nutil je provádět zcela nezajímavé úkony. Dokud mu nevzdorovali, usínala. Ale sem tam se nějaký vzepřel – nejvíc Druhý. Bylo zajímavé pozorovat, jak se s ním Malakai pere a jak ho poté, co jej ovládne, trestá. Ostatní se na to dívali strnule, jakoby nezúčastněně.

Isarell občas zavnímala Bastienovy myšlenky. Mísil se v nich vztek, bezmoc, strach a nenávisť současně.

* * * * *

„Co cítíš, když tě Malakai ovládne?“

„Zatmí se mi před očima. Existuje jen jeho vůle a ta moje ustoupí do pozadí.“

„Ale nezmizí.“

„Ne. Kdyby mi přikázal něco, co bych odmítal udělat, dokázal bych se mu vzepřít. Stejně jako když po mně chtěl, abych tě zabil – celý ten souboj jsme se prali o nadvládu nad Pátým. Vzdorovali mu též ostatní, hlavně Trailas, Rikkiel a Cynthius.“

„Rikkiel?“

„Ten rytíř, který držel podobu před Trailasem. Před tím se drž na pozoru, sestřičko, je to pěkný parchant.“

„Zítřka mi o něm povíš, bratříčku. Teď mi ale pověz, proč Druhý tolik vzdoruje.“

„Převzal osobnost svého nejsilnějšího soupeře, stejně jako my ostatní. Pozřel velekněze Lelahela. To jméno před lety znělo celým Arachrystem. Lelahel byl napůl rytíř, napůl kněz a vedl desítky vítězných bitev jako armádní důstojník. Před dvěma lety zmizel ve Stínu a slehla se po něm zem. Tak jako se slehne po nás.“

* * * * *

Pátý obdržel zbraň.

„Nechal jsem ji pro tebe ukout na míru.“ Malakai na klečícího karadheie shlížel arogantně. Dnes byl oblečen v karmínovém rouchu. „Je tvořena unikátní slitinou vynalezenou sarreiskými alchymisty. Měla by vydržet prakticky všechno, tvrdí. Nu, uvidíme. Vezmi ji do ruky.“

Pátý zbraň převzal, sklonil hlavu a pak povstal.

„Nazývají ji *haykir*,“ pokračoval Malakai.

Zatímco pět silných otroků do cvičiště vleklo cosi na řetězech, Isarell si onen zvláštní nástroj prohlížela ze svého vzdáleného pozorovacího stanoviště. Zbraň byla o něco kratší než kopí, také trochu masivnější, ale i tak přizpůsobená pro rychlého, obratného bojovníka. Dlouhá, lehce zahnutá

čepel byla nasazena na stejně dlouhé ratiště. Její rozvržení poukazovalo na to, že se používá na lehký kontakt jednoručně, na zasazení silných ran pak obouručně.

Isarell přimhouřila oči a potlačila náhlé abstinenci zachvění. Zatoužila dotknout se *haykiru* a zkusit ho použít tak divoce, až se k němu málem rozeběhla. Nakonec jen zaryla nehty do špinavého, více než týden nošeného prostěradla. Chvíli zírala do země, než se uklidnila. *Asi se mi vrací síla, když mám takové nejapné myšlenky*, pomyslela si trpce. Pak znovu vzhledla.

Ted' už viděla, co otroci táhli – silný dubový kmen a kus pískovcového sloupu. Jako posledního z cely vystrkali obézního holohlavého muže, který se příšerně potil a celou dobu úpěnlivě škemral o smilování.

Pátý mezitím haykir osahával, zlehka s ním šermoval a zkoušel různé obraty. Několikrát se rychle zatočil, naznačil pár bodů a seků. Nevypadal úplně přesvědčeně.

Rekvizity byly konečně rozmístěny. Malakai začal pěst a Isarell pocítila zatřepetání viatáru. *Kde ho, krucinál, pořád bere?* pomyslela si už asi posté.

Pátý na to gesto ihned zvedl hlavu a ztuhl v očekávání příkazu.

Isarell snadno poznala, že přijal mentální pokyny – narovnal se a jako by ještě vzrostl. Pozvedl haykir lehce nad rameno a rozešel se k první překážce.

Mohutný kmen přesekl, jako by byl z těsta. Na sloup se rozeběhl a zasadil obouruční úder z výšky ze skoku – rána, když praskl, se rozlehla po celém lomu s ohlušující ozvěnou.

K tlustému odsouzenci kráčel s haykirem lehce drženým u těla. Ignoroval jeho nářky i hlasité prosby. Ani když se vězeň zhroutil na kolena, nezaváhal. Úder to byl hladký, přesný. Přesekl tloušťku vejpůl tak snadno, jako by neměl žádné kosti.

Pátý vyčkávavě zalétl pohledem ke svému pánovi. Ten se sice usmál, ale v příštím okamžiku pokynul a z nejbližšího otvoru vyletělo dvanáctičlenné sarreiské komando.

* * * * *

Žalářník odemkl zámek, odsunul všechny závory a vpustil návštěvníky dál. Malakaie a Andreila doprovázeli čtyři mohutní bojovníci v plné zbroji a s hledími staženými do obličejů.

Isarell dotáhla kus hadru, kterým Pátému zaškrcovala hlubokou ránu na paži, načež vstala a příchodí přivítala pohrdlivým pohledem. Dobře si přitom uvědomovala, jak je zašpiněná, uboze oděná, zacuchaná... a že páchne.

Oproti tomu Malakai skoro zářil. Vymydlený, navoněný, s hladce rozčesanými vlasy a ve splývavém rouše přepásaném lesklou šerpou působil v tmavé cele nepatřičně. Věděl to a užíval si to.

Zato Andreil Smrtihlav měl úzké rty stažené a v očích tvrdý výraz. Isarell okamžitě zaznamenala protichůdné emoce, které z něj vycházely, ale střežila se dát cokoli najevo. Nechtěla, aby ji Malakai přečetl jedním dechem jako posledně.

Graiský čaroděj ji sjel pobaveným pohledem. „Jsi to opravdu ty? Vězení ti moc nesvědčí. Přílišná hrdost se nevyplácí.“

„Nevyplácí se toho víc,“ opáčila chladně a srdnatě bojovala s touhou schoulit se někde v rohu co nejdál od něj. „Cítíš se jako bůh? Nenech se vysmát, viatár je žiravina. A brzy tě stráví.“

Malakai se ušklíbl. „Ničemu nerozumíš.“ Poté si jí přestal všímat a sklonil se nad karadheiem.

Pátý ležel na boku a při každém nádechu se bolestivě zachvěl – nejtěžší zranění mu vedlo napříč hrudníkem. Měl polámaná žebra a bezpočet bodných i sečných ran. Malakai útok komanda zastavil až ve chvíli, kdy se karadhei nedokázal zvednout.

Pozoroval Pátého, prohlížel si jeho rány a sem tam se nějaké dotkl. „Hm,“ řekl po chvíli. „Nejradši bych tě nechal přes noc trpět, aby ses příště víc snažil. Ale to by mi dalo ještě víc práce dát tě do pořádku. Odvedte mi ho do regenerační jeskyně,“ poručil za sebe.

Strážní ihned vykročili k démonovi, připjali řetězy na železný kruh kolem jeho krku a vytáhli ho z cely. Zůstala za ním dlouhá krvavá stopa. Isarell na to jen nelibě hleděla.

Malakai si to vyložil po svém. „Moc se netvař, brzy ti ho vrátím. Andreil Smrtihlav se sice domnívá, že by tě ke spolupráci mohlo naklonit pár týdnů o samotě. Třeba někde ve studni nebo na dně důlní šachty,“ roztáhl rty v krutém úsměvu, „já jsem ale přesvědčený, že karadheiova setrvalá pozornost bude přece jen účinnější metoda. Nebo snad toužíš po nějaký životní změně už teď?“

„Ne děkuji,“ odvětila Isarell. „Jsem s jeho službami plně spokojena.“

„Opravdu?“ Malakaiův úsměv se pozměnil. „Žádné stížnosti?“

„Nač bych si tu měla stěžovat?“ opáčila vyzývavě. Když s ním mluvila déle, strach ustoupil vzteku. Nenáviděla ho stejně silně jako Daimóna. A to uvědomění ji posilovalo.

„Kdyby sis to rozmyslela, stačí se ozvat.“

„Ocenila bych nějaké ovoce.“

Malakai pozvedl obočí, otočil se a bez odpovědi odešel. Andreil ho s malým zpožděním následoval, jen Isarell tiše doporučil: „Moc ho neprovokuj, divoženko. Má duši prožranou červy. A když to řeknu já... Nejsi přece úplně hloupá.“

* * * * *

Malakai ležel v kádi. Ke stropu stoupaly vonné páry a kolem posedávalo několik mladých lidských otroků. Někteří brnkali na strunné nástroje, jiní doplňovali oleje do lamp, další drželi občerstvení. Do jednoho byli nazí.

„Jsi ujetý, Malakai.“ Andreil Smrtihlav znechuceně odvrátil oči. Seděl v křesle u stolu a laxně odtrhával od kosti pečené beraní maso. *Doufal*, že beraní, tady jeden nikdy nevěděl.

Malakai se pod doteky chlapce, který mu masíroval ztuhlou šíji, slastně uvolnil a odvětil: „Ty se nahými otrokyněmi obklopuješ každou chvíli, ale když si je pozvu já, jsem ujetý.“

„Jen jsem nevěděl, že jsi na chlapy.“

„Nejsem, jsem na těla. Pohlaví mě nezajímá.“

Andreil potlačil nutkání odpovědět. U kohokoli jiného by takové chování považoval jen za excentrismus. Ale u Malakaie to bylo prostě obscénní.

„Jak hodnotíš ten první pokus?“ otázal se místo toho.

„Druhý a Pátý jsou opravdu dobří,“ pronesl Malakai se zavřenýma očima. „Oba by s karneolovou čepelí zabili devět elitních sarreiských válečníků. Kdybych jim dokázal udržovat viatár po celou dobu souboje, dobili by i ty ostatní, ale déle než hodinu v kuse zatím nevydržím. A doplnění energie mi trvá. První je jako bojovník slabší, s tím nic moc nenaděláme. Ale Třetí a Čtvrtý se, myslím, ještě zlepší, pokud je necháme cvičit sarreiskými mistry. Jejich dispozice jsou lepší než současné dovednosti.“

„Koukám ale, že tě to docela vzalo. Vypadáš, že si sotva utřeš prdel.“

„Ano. Dokud nedočerpám energii, karadhei budou trénovat s komandy. Řeknu to tomu bastardovi, co jim velí... Budu potřebovat aspoň týden v regenerační jeskyni.“

„To je sakra dost, Malakai.“

Ten pokrčil rameny. „Nehodlám dělat chyby z únavy. Příště budu cvičit se Třetím, je nejpovolnější a nejrychleji přijímá energii. Potřebuji se s tím naučit dokonale pracovat, než to znovu zkusím s těmi vzpurnějšími.“ Chvíli byl ticho. Pak znovu promluvil: „Říkám si, žeš měl s tou jorreiskou courou pravdu.“

„V čem?“ zpozorněl Andreil.

„Bude to chtít změnit strategii. Zvolit novou přesvědčovací metodu. Začínám si myslet, že s ní ten karadhei vůbec nelehá.“

„Proč si to myslíš?“ zeptal se Andreil líně, přestože byl přesvědčený o tomtéž.

„Holka zavřená v cele s démonickým monstrem, který se po ní každou noc sápe, by měla být v úplně jiné kondici. Takže buď je úchylná a líbí se jí to, nebo je to tak, jak jsem si myslel. Že karadhei nepřebírají jen tělesné dispozice obětí, ale i jejich osobnosti. Proto mi ten Druhý tolik vzdoruje. Byla chyba dát mu za oběť kněze, ale tehdy jsem si to ještě neuvědomoval.“

„Ten jorreiský spratek, který se otiskl do Pátýho, měl s tou holkou dost těsný vztah,“ řekl Andreil. „Nezkomplikuje to všechno?“

„Naopak,“ usoudil Malakai. „Můžeme toho patřičně využít. Každopádně její čas na rekonvalescenci uplynul – měli bychom se jasně rozhodnout, co s ní chceme v dlouhodobějším výhledu dělat. Budu o tom muset informovat mistra.“

* * * * *

Když se Pátý vrátil, působil ztrhaně.

Isarell vyskočila na nohy. Jakmile za ním zapadly dveře, cvakly zámky a kroky dozorců se vzdálily, zašeptala: „Jsi celý?“

„Ano,“ odpověděl. Hlas mu trochu drhnul. „Ale nebylo to nic příjemného.“

Isarell mu zlehka pohladila místo na hrudníku, které ještě před několika hodinami rozevírala hluboká sečná rána. „Nemáš tam ani jizvu. Jak je to možné?“

Pátý ji chytil za zápěstí. „Viatár.“

Měl divný tón i pohled. Isarell se mu pokusila vytrhnout, ale karadhei ji držel pevně. Jeho tvář se začala trochu měnit, jen v drobných rysech. Přitlačil ji ke stěně. „Regenerace je hnus, sestřičko. Pomoz mi to vyhnat z hlavy.“

Isarell se napjala. „Bastiene!“

„Nejsme Bastien!“ zařval démon, až leknutím přivřela oči. „Jsme Pátý!“ Karadhei z ní náhle strhl prostěradlo, odhodil ho doprostřed cely, a ještě víc ji přirazil zády ke studené zdi. Ucítila na krku jeho horký dech a ruce hrubě šmátrající po těle. Začal ji neodbytně a lačně líbat po šíji vzhůru. Snažila se uhýbat, ale tím jen zvyšovala jeho agresivitu.

„Tohle udělat nechceš,“ zašeptala a nenáviděla se za to zoufalé vyznění. Do očí se jí tlačily slzy.

„Chci právě tohle,“ zavrčel. Oběma rukama ji chytil za hlavu a začal se dobývat jazykem mezi její rty. Chvilí spolu zápasili. Pokoušela se odervat jeho dlaně ze svého obličje a vyvléct se mu, ale akorát ji víc přitlačil ke zdi. Isarelliny pokusy o obranu zjevně skoro nevnímal, byl tak silný, že jeho pažemi nepohnula ani o milimetr. Obtěžovalo ho jen její kroucení – když sebou opět zazmítala, tak ji vztekle kousl. Přidušeně vykřikla a on se na moment odtáhl.

Dívali se navzájem do očí. V jejích se odrážela hrůza, v jeho obrovský chtíč.

Přiblížil se k jejímu uchu a zašeptal: „No tak, nevěsto. Bojuj. To máme rádi.“

Slízl jí z nakousnutého rtu krev. Pak ji bolestivě chytil za vlasy a pokračoval v ještě náruživějším líbání. Tělem ji stále tiskl ke stěně cely tak, že se sotva mohla nadechnout, a vydával čím dál tím vzrušenější zvuky.

Na čele mu vypučely hrboly, další dva vyrazily na lopatkách a prodlužovala se mu kostrč. Z těch na zádech se do prostoru rozvinula křídla. A z jeho tváře zcela vymizely Bastienovy rysy.

Měnil se v démona, stejně jako tehdy při rituálu. Bylo to celé zvrácené a neuvěřitelné.

Zachovej klid. Jako hladina jezera. Lucillin hlas jí zazněl u ucha, jako by stála vedle. *Jako by se tě to vůbec netýkalo. Zůstaň... úplně... klidná.*

Bastien by mi neublížil, vzlykla v duchu Isarell, ale opravdu se povolila a přestávala se vzpouzet. Všechnu tu absurditu vytěsnila a přepnula mysl do stavu sníženého vnímání, jako když se v prvních letech tréninku učila adaptovat na výslechové metody.

Karadhei jí přizvedl nohy a zaklesl si je kolem svých boků.

Tohle ale není Bastien, odpověděly Ery.

* * * * *

Nedlouho poté se chodbou prohnalo strašné vytí. Sarreiští dozorcí se přihnali ke kovaným dveřím a odklopili zabedněný průhled. Ti vpředu nahlédli dovnitř.

„Co se tam děje?“ zařval hlavní dozorce, který právě přibíhal. Rachot z cely po otevření průhledu zesílil, ozývaly se velké rány a výkřiky... a do toho lomozu i dívčí křik.

„Zavolejte toho spratka Smrtihlava! Nebo rovnou čaroděje! Ten ďas zešíle!“ vřískl sarrei, který do kobky zíral skrz zamřížovaný průhled.

Kapitán ho odstrčil a podíval se dovnitř. Spatřil karadheie, nahého, vyjícího, jak se drží mříží ústícih do lomu a zprudka do nich naráží hlavou. Z čela a nozder mu crčela krev a s každým dalším nárazem bylo slyšet praskání lebky.

Jeho spoluvězenkyně se schovávala opodál a křičela na něj, ať přestane.

„Běžel už někdo pro ty graiský parchanty, do hajzlu?!“ rozkřikl se kapitán.

Karadhei běsnil do doby, než přichvátali Andreil Smrtihlav s Malakaiem. Poslední minuty byly mezi ranami čím dál větší prodlevy.

„Otevřete!“ křikl Malakai.

„Zbláznil ses, čaroději?! Jestli se dostane ven, tak nás všechny zabije!“

„Poslechni ho, ty idiote,“ houkl zuřivě Smrtihlav. „Nebo se v tý cele umlátí!“

„Kreténi, děte si tam sami,“ zamumlal dozorce. Odemkl dveře a klíč od vnitřního mřížoví hodil Andreilovi. „Ustupte,“ zavelel pak a sám se svižně uklidil z dosahu.

Andreil rozkopl dveře. Malakai se vůbec nerozmýšlel, ihned vstoupil a zamířil rovnou ke karadheiovi zhroucenému u zdi.

Pátý celý zkrvavený ležel na zemi a sotva dýchal. Andreil Smrtihlav ukročil směrem k Isarell – s varovně pozdviženým mečem pro případ, že by to byla léčka s hloupým pokusem o útěk.

„Musí znovu do regenerační jeskyně,“ pronesl čaroděj nelibě. Pečlivě démonického bojovníka prohlédl a nad každým nově nalezeným zraněním se zamračil. Karadhei se vůbec nebránil, zdálo se, že je prakticky mimo sebe.

„Jo, a když mu zase hrábne?“ opáčil Smrtihlav.

„Raději ho zabezpečíme, než se probere,“ přikývl Malakai a svižně odešel.

„Jestli v tom máš prsty, divoženko...“ zamračil se Smrtihlav na Isarell výhrůžně.

Ta k němu jen strnule vzhledla. Byla v obličeji úplně popelavá, tiskla k sobě zbytky látky a trochu se třásla. „Co to s ním k čertu děláte?“ zašeptala.

„Co bys řekla?“ zasyčel. „Cvičíme ho! Ale začíná mě zajímat, co s ním kurva děláš ty! Žádný z těch ostatních takhle nevyvádí. Uvědom si sakra, že si čím dál víc říkáš o mistrův výslech!“

Isarell měla co dělat, aby se hystericky nerozesmála. „Já?? Co *já* s ním dělám? To má být další forma mučení, nebo jste jen úplní psychopati?“

„Jen se bav!“ hodil po ní Andreil zlým okem. „A udělej si rozlučkový večírek se svým mozkiem.“ Nato se otočil na patě a také odešel.

Když se kované dveře definitivně zabouchly, Isarell vydechla a konečně vypustila vzlyky, které v sobě do té doby dusila.

* * * * *

Když karadheie odvěkli, skoro hodinu se nezadržitelně klepala. Zuby jí cvakaly, po tvářích stékaly slzy a bolelo ji celé tělo, nejvíc podbřišek a rozkrok. Snažila se neplakat moc nahlas, aby na sebe nepřivolala pozornost stráží.

V tom momentě se cítila snad nejhůř za celý svůj dosavadní život. Když zemřel Bastien, nemohla se tolik poddat zoufalství, protože se vší myslí upírala na závěrečný souboj. Ale teď nebylo úniku. Představa, že zůstane navždy uvězněná v téhle studené díře, vydaná na pospas démonovi viatáru, kdykoli se vymaní z Bastienovy vůle – a vlastně nejen jemu, ale komukoli z těch ostatních psychopatů – ta představa byla naprosto děsuplná.

Nikdy by tě nezlomili násilím, mučením nebo vyhrožováním. Na to jsme tě příliš dobře vycvičily, ozval se Ceřin lehce pohrdlivý hlas. Zlomí tě opět jen tvá vlastní slabost, Isarell! Nikdy jsi

neměla dovolit, aby tě vztah k tomu Demnogoniovi tolik pohltil! To kvůli němu jsi v misi selhala. Mělas uprchnout a nechat je tam. Nikoho jsi nezachránila, naopak – ohrozilas královnin život. A nyní je to zase to samé. Propadáš se do bezmoci a apatie. Nebojuješ. Nebráníš se. Rozpadáš se.

No tak, Isarell, tohle přece znáš, zazněla jí v hlavě Barbarella, na rozdíl od Cerry méně vyčítavě a více povzbudivě. Děláš, jako kdybys v životě nedostala přes hubu. Jsi rozbolavělá, zdeptaná a vyčerpaná, rozumím. To je ale přece normální stav všech divoženek na konci Ymiřiny noci. Pamatuju si, jak jsi jednou do arény dolezla po čtyřech. Vážně máš pocit, že jsi na tom v tuhle chvíli hůř?

Tehdy jsem z toho stavu viděla východisko, Isarell přitáhla nohy blíž k tělu a opřela napuchlý obličej o kolena. Teď ho nevidím.

Přestaň se litovat a zapoj závit! štěkla Cerra. Možnosti tu jsou, ale ty jsi slepá!

Řešení máš přímo u nosu, Isarell, nabádala ji Barbarella. Ale bude vyžadovat veškerý tvůj herecký um. Musíš přijmout tu černokněžnickou nabídku.

Bude to velice nebezpečné, přidala se Lucilla. Ale pokud to nezkusíš, zbývá ti jediná možnost. A ty víš jaká.

Isarell ztvrdly oči. Sebevražda.

Hlasy v její mysli mlčely.

Isarell cítila, jak se v ní zdvihá odpor. Přestala se třást a odfiltrovala všechny bolestivé vjemy. Křečovitě vstala, došla až k zamřížovanému ústí z cely. Sevřela železné tyče a vyhlédla ven. Ve špinavém obličejí se jí klikatily cestičky od zasychajících slz. Zarputile tiskla rty k sobě a v jejích tyrkysových očích zahořelo odhodlání.

* * * * *

Zabezpečení vypadalo tak, že Pátého přivedli po pár hodinách zpět zakutého v železech. Připoutali ho k lůžku na krátký řetěz s poučením, že bude-li se chovat slušně, výhledově mu ho povolí. Démon moc nereagoval, apaticky plnil pokyny stráží, a když se ozvalo zapadnutí zámků, jen se stáhl do sebe.

„Jak se cítíš?“ otázala se Isarell po několika minutách. Trochu chraptěla a oči ji pálily od předchozího pláče. Také cítila tuhnoucí svaly a vylévající se modřiny, jak se mu marně snažila ubránit.

Jinak se v ní ale rozprostíral podivný klid. Cerra tvrdila, že takhle vypadá šok po traumatickém zážitku. Isarell ale vnímala spíš odosobnění, mysl měla čirou jako sklo.

Pátý se víc schoulil. Opět vypadal jako Bastien, všechny cizí rysy zmizely. „Chtěl jsem to zabít,“ zachraptěl. „Hned, jak jsem toho hajzla ovládl... Hned, jak jsem si naplno uvědomil... Ale nejde to... nedovolí mi to... Nikdy... mi to...“

Čišela z něj taková bolest, že k němu Isarell sklouzla a mlčky ho objala. Snažil se odtáhnout, ale řetězy mu to nedovolily.

„Jak se mě proboha můžeš dotknout,“ zaskučel. „Isarell, já s tím nemůžu žít, nemůžu...“ A ten strašlivý temný bojovník se jí rozplakal v náručí. „Isarell...“

„Ššš... Je to pryč.“

* * * * *

Isarell hleděla skrze mříže do noci. „Kdo to byl? Ten, který převládl?“

„Rikkiel,“ odpověděl Pátý po chvíli ticha. „Byl to jorreiský mistr... Jeden z vojevůdců Sedmikrále, v dobách své slávy. Ale nechoval se podle Jorr'Saage, byl to... pěkný hajzl. Za opakované porušení řádu ho nejprve suspendovali a potom vyslali na trestnou misi. Na té ho zajali.“ Karadhei mezi prsty promnul oka řetězu, který mu strážé konečně trochu povolily. „Je skvělý bojovník. Zuřivý. Lepší než Trailas – a násobně lepší než ti ostatní. Ale s jeho povahou se peru od začátku. Kdyby převládl on, Isarell...“ znovu k ní vzhlédl, tentokrát s trpkým výrazem, „pak by nás plně pohltila démonova vůle – a ty bys propadla ještě hlouběji do pekla.“

Divoženka se k němu prudce otočila. „Ty ho ovládneš. Byla to jen slabá chvíle.“

„Jen...!“

„Ano,“ uťala ho stroze. „Nemysli na to. Staly se už horší věci – nám oběma. Poslední nakládačka od Cerry byla brutálnější, jestli tě to uklidní.“

Pátý se na ni hořce ušklíbl, nevěřil jí. Isarell však racionálně pokračovala: „Jsme v pěkné kaši, bratříčku. A já se s tím nesmírím. Pokusím se utéct. Ještě nevím jak, ale musím to zkusit.“

Potřásl hlavou. „Šance, že utečeš, je mizivá. Myslel jsem, že spolu dokážeme být šťastní i tady. Nebo aspoň méně nešťastní. Ale po té nechutné události... Andělé na nebi, pokud by se to mělo opakovat...“

„Bastiene, vzchop se! Vzpomeň si sakra na svůj výcvik!“

„Na tohle nás nepřipravili, Isarell.“

„Naopak. Přesně na tohle nás připravili.“

* * * * *

Nechali Pátému dva dny klidu, než se opět vytáhla venkovní mříž a Malakaiův rozkaz ho donutil vyjít na denní světlo. Isarell jako obvykle šla za ním, posadila se na své místo a sledovala trénink.

O několik minut později prošel prázdnou celou Andreil Smrtihlav a vystoupil ven. Byl jasný podzimní den, slunce už ztrácelo sílu a mechy porůstající kolmé skalní stěny lomu se zbarvovaly do červena a hněda. Nějaký vysoký šlachovitý sarrei, podle zjevu už pěkně starý, školil Pátého v používání haykiru. Malakai stál sice opodál, ale jen se díval – jako dozor a pojistka, kdyby se karadhei pokusil jakkoli vzepřít pokynům. Andreil věděl, že čaroděj přicházel šachtou, kde neustálou hlídku drželi speciálně cvičení vojáci – kdyby se démoničtí bojovníci utrhli ze řetězu, vždy tak měl za zády rychlou únikovou cestu.

Andreil se potichu vydal k jorreiské vězenkyni, která seděla na útesu a dívala se se dolů. Pokaždé když ji viděl, vzpomněl si na její přízračný tanec s vyvíjejícím se démonem. Pamatoval si, jak ho ten pohled zcela pohltil. Jak byla nasycená graiskou energií, vířila arénou bez jediné známky strachu a tryskala z ní lačná touha po protivníkově krvi. V mysli se mu prolínal obraz téhle živelné krásky a ohořelé umírající trosky, kterou ve vlastních rukou nesl karadheiovi jako oběť.

Teď působila skoro stejně zuboženě. Byla strašně hubená, přestože od oné události uběhlo teprve pár týdnů. Určitě na tom měly nějaký podíl zachraňující magické procesy, ale i tak mu přišel její zjev přehnaně bídný. Měla suché zplstnatělé vlasy a špinavou kůži pokrytou modřinami a pomalu se hojícími spáleninami. Halila se do potrhaného a uváleného prostěradla a i na dosud teplém vzduchu se zimomřivě chvěla.

Isarell cvičení pozorovala tak bedlivě, že při doteku na rameni leknutím nadskočila.

„K čertu...“ utrousila, jakmile zjistila, o koho jde.

„Malakai měl pravdu. Vězení ti nesvědčí, divoženko,“ ušklíbl se Andreil Smrtihlav a posadil se vedle ní. „Ochabují ti smysly i reflexy. A tělo, tuším, také. Ještěže ne vůle, to by mě opravdu zasáhlo.“

„Idiote,“ opáčila, ale rty jí zacukaly úsměvem. Objala si pokrčené nohy a vzdychla. „Humor, ten mi tu taky chybí.“

„Co ještě?“ nadhodil Andreil.

„Hygiena. Oblečení. Pořádné jídlo. Volný pohyb.“ Isarell opřela čelo o kolena a zašeptala: „A, u všech ďasů, trénink. Chybí mi tak, až se divím, že nekrvácím z hrudi.“

„Tak proč, kurva, nespolupracuješ?“ ztišil Andreil hlas. „Tohle všechno ti přece nabízíme na zlatém podnose. O co ti do hajzlu jde? Jestli budeš ještě chvíli Malakaie dráždit, udělá ti ze života takový peklo, že si budeš po karadheiově posteli stýskat.“

Isarell nadzdvihla hlavu. „Pátý mi ublížil jen jednou, Smrtihlave, a u toho jsi byl. Pak už nikdy.“ Přitáhla si urousané prostěradlo blíže k tělu a opět se zatřásla.

Andreil na ni podezřívavě pohlédl. „Proč mi to říkáš? Dobře víš, jaký bude mít tahle informace pro tebe následky.“

„Brzy by to vyšlo najevo tak jako tak. Jen se oddaluje chvíle rozhodnutí. Řekni mi napřímo, jaké mám možnosti, Smrtihlave?“

Andreil založil ruce na hrudi a shlédl dolů do lomu. „V zásadě jsou ve hře tři,“ pronesl na oko nezúčastněně. „První, přijmeš mistrovu nabídku a staneš se jeho bojovnicí v elitním komandu. Je to samozřejmě spřažený s magickým rituálem, který tě mistrovi plně podřídí. Jestli to přijmeš, musíš se smířit s vědomím, že mu prostě budeš sloužit do konce života. Ale v privilegovaných podmínkách.“ Trochu se k Isarell naklonil: „Za mě, neváhal bych ani vteřinu, divoženko.“

„Jaké jsou ty další varianty?“ opáčila bez výraznější reakce.

„Kdybys byla obyčejný maso, nechají si tě jen jako zábavný dezert pro nějaký úchylný příležitost,“ přitvrdil hlas. „Ale to, cos předvedla při závěrečném souboji, způsobilo, že za každou cenu hodlají využít tvýho potenciálu. Takže možnost číslo dvě je udělat z tebe trenážér.“

„Co tím myslíš?“ vzhlédla k němu krátce s nádechem dřívější pýchy.

„Komanda potřebují cvičit. Budeš sedět v cele, každou noc tě pošlou do arény a budou do tebe řezat tak dlouho, dokud nezůstaneš ležet. Pak tě nechají zhojit a jakmile se postavíš na nohy, půjdeš do arény znovu.“ Andreil se k ní sklonil ještě blíž. „Jsou speciálně cvičení, aby odolali vůni krve. Ale kdykoli se může stát, že se neudrží.“

V dívčiných očích temně zablýsklo. „Nebo že se neudrším já.“

Smrtihlav vycenil zuby v krutém úsměvu. „Koukám, že tenhle scénář tě celkem láká. Tak co bys řekla na ten třetí? Malakai zvažuje, jestli plně nevyužít situace, že si tě Pátý zvolil za nevěstu. A není jediný, kdo nadhodil, že by tvoji a karadheiovi potomci mohli mít neuvěřitelný schopnosti. Ať už se tomu ten tvůj připitomělý bratříček brání, jak chce, všichni dobře víme, že když Malakai přikáže, vždycky nakonec poslechne.“

Isarell se vytratila z obličeje všechna barva. Veškerý její odpor se vmžiku sesypal a ani se to nesnažila nijak tajit. „Pokud... pokud to uděláte,“ zachraptěla, „strašlivě ho zhmoždíte. On... má mě pořád rád.“

Andreil Smrtihlav se na ni zahleděl zpod přivřených víček. „A na tom to celý stojí, divoženko,“ pronesl vypočítavě. „Musíš si rozmyslet, za co ti ten vzdor stojí. Vztah mezi váma dvěma tě sice uchránil od toho, co vám mistr s Malakaiem přisoudili, fajn. Ale zároveň jste jim proti sobě poskytli okovaný beranidlo.“

Isarell chvíli neodpovídala. Po krátké odmlce jen stísněně vydechla: „Sjednej mi audienci u mistra Barhaina.“

„Hm, no dobrá. A co mu mám podle tebe udat jako důvod?“

„Chci o vaší nabídce slyšet víc,“ řekla unaveně.

„To má být jako kapitulace?“ otázal se Andreil, stále ještě nedůvěřivě. Nějak jí tu rezignaci pořád nevěřil, ne po tom, co předvedla v aréně. Na druhou stranu, rozdíl v jejím stavu předtím a teď, po fyzické i psychické stránce, byl markantní.

„Možná,“ zašeptala. „To záleží na podmínkách. Připravte si je dobře.“

* * * * *

Když se vrátila dovnitř, uprostřed cely se kouřilo z velké kádě. Na stoličce ležel čistý ručník, hrudka mýdla, lahvička s heřmánkovým olejem, hřeben a modré bavlněné šaty. Isarell se zarazila a chvíli tu vůni jen vdechovala.

Shodila prostěradlo z těla, čímž plně odkryla čerstvé modřiny a kousance. Naštěstí je před Andreilem dovedně zakryla – podlitiny byly vcelku nenápadné a ostatní rány se slily s těmi staršími,

navíc byla hodně špinavá. Ačkoli z něj cítila opatrnost, byla přesvědčená, že jí nakonec tu kapitulaci uvěřil.

Ponořila se do horké vody. Když si do ní sedala, uvědomila si, jak jí zpod kůže, napnuté na těle zbaveném veškerého podkožního tuku, vystupují kosti. Kde měla dřív svaly, vystupovaly jen šlachy – musela vypadat jako smrtka. Ani nepotřebovala zrcadlo, úplně si dovedla představit své propadlé tváře, opuchlá víčka a tmavé kruhy pod nimi. Přejela si rukama po vlasech. Copánky zapletené mistrem Tanečníkem skoro před dvěma lety značně odrostly a celá část uvolněných pramenů nad nimi byla slepená, zcuchaná a svědila.

Zavřela oči a začala copánky jeden po druhém rozplétat. Bolelo ji při tom u srdce – jako by trhala další vlákna spojující ji s minulostí. Jako poslední rozpletla copánek protkaný zlatou stužkou. Po tváři jí u toho stékala třpytivá slza. Ale když oči opět otevřela, nebyla v nich ani stopa rezignace.

* * * * *

„Řekl jsem ti, ať to ještě promyslíš, ne ať jim všechno narovinu vysypeš!“ vztekal se potichu Pátý, zatímco si Isarell protírala vlasy vonným olejem. Opodál se kupila hromádka pramenů, které si vyrvala při snaze ten chumel rozčesat.

Pátý byl přeplněný výbušnou energií. Trénink se vydařil, s haykirem bojoval tak hladce, jako by v ruce s ním vyrůstal. Ten, kdo mu ho vyrobil, musel být ve svém oboru skutečným mistrem.

Adrenalin ale pokaždé rozproudil všechny pozůstatky duší, které se v něm neustále přelévaly – a nejvíc Rikkiela. Bastien ho nenáviděl, snažil se ho udusit a stlačit na úplné dno své složité osobnosti. Bylo to ale těžké. Nebýt Trailase, se zlovolným rytířem by boj o nadvládu sváděl každou vteřinu své existence. Díky Trailasovi však držel neustálou převahu. Jen jedinkrát se nechal odstrčit od kormidla, a to když propadl beznaději v regenerační jeskyni.

Následky byly strašlivé. Věděl, že už se mu to nikdy nestane. Že by raději skočil ze skály.

Zaťal zuby. Nesměl na to myslet, aby nezešílel.

Raději obrátil pozornost zpět k současným potížím. Isarell mu to svým způsobem dost usnadňovala – její impulzivní a nepředvídatelná povaha mu poskytovala víc podnětů, než o kolik stál. Nechápal, jak mohla dobrovolně požádat o audienci u sarreiského černokněžného mistra. Ať dělal, co dělal, jevilo se mu to jako sebevražda.

„Uhrálas to s černokněžníkovým poskokem a předpokládáš, že vyzraješ i na temného mága?“ zavrčel frustrovaně. „Je ti jasné, že se ti okamžitě nabourá do hlavy a přečte si každou tvou myšlenku, každý úhybný manévr a každý postranní záměr, co se ti honí mozkiem? Jako kdybys mu celou svoji strategii převykládala tam a zase zpátky! V rýmech!“

Isarell seděla v tureckém sedu a tvářila se vážně. „Někdy je třeba hrát s otevřenými kartami, bratříčku. Upřímnost znejistí každého soupeře – čím schopnější intrikán, tím spíš čeká nějaký úskok. Nedělám to poprvé.“

„Já vím,“ odsekl Pátý a poklepal si na spánek. „Pamatuju si to. Nelíbilo se mi to tehdy a nelíbí se mi to ani teď. Riskuješ.“

„Nehodlám tu shnít,“ opáčila Isarell a bezděčně si pohladila naolejované vlasy. „Klidně riskovat budu. A klidně úplně všechno.“

* * * * *

Andreil Smrtihlav pro ni přišel krátce po setmění. Isarell si pomyslela, že pro sarrei je to v podstatě čas po snídani. V Údolí se po ránu řešily ty nejatraktivnější případy, dokud na ně všichni měli dostatek pozornosti a nálady; vlastně by jí to mělo lichotit.

Přišel bez Malakaie, v doprovodu čtyř velkých strážných. Isarell vstala a upravila si šaty. Dost na ní visely, přestože je v pase stáhla, co to šlo. Uhladila si vlasy, i přes koupel a opakované pročesání stále střapaté a bez lesku, a vykročila jim vstříc. Neusmívala se a cítila, jak je bledá. Jen jí to usnadnilo vcítění se do role, kterou měla hrát – ani nemusela nic předstírat.

Smrtihlav čekal, dokud jí strážní neutáhli všechna pouta. Bylo to absurdní, chovali se k ní, jako by mohla způsobit explozi pouhým cvrnknutím prstů. Přitom měla co dělat, aby se udržela na nohou.

„Tak jdeme,“ řekl, jakmile bylo vše hotovo.

„Jak vypadám?“ zarazila ho.

„Uboze,“ odtušil.

„Parchante,“ zkřivila rty.

Isarell v zádech vnímala pohled Pátého – oba právě intenzivně vzpomínali na pašování Stínů z Ellektrysu přes hranice. Karadhei jí už jistě viděl do hlavy tak snadno, jako by ji měla z křišťálu. Snad se dokáže udržet a tvářit se co nejméně neutrálně.

Jen pokračuj, zazněl jí v myslí Lucillin hlas. Tohle umíme ze všech nejlíp.

* * * * *

Isarell poslušně kráčela dva kroky za Andreilem. Příliš nevnímala, kudy jdou, a pracovala se svojí myslí. Nejprve ji úplně vyprázdnila. Pak se pozvolna začala soustředit na posledních několik týdnů, na všechny svoje vjemy a pocity, zejména ty depresivní. Nechala se jimi prostoupit. Myslela též na svoje postavení v Ellektrysu, hlavně na poslední rok. Naplnila se představami všeho, o co přišla a co se jí teď nabízelo. Reálně uvažovala nad možností, že by zradila Ymiru a naplno se oddala službě Barhainovi Sae. A do toho se přinutila vizualizovat i možnost, že by Pátého přinutili, aby ji obtěžkal svým potomkem, a ona se stala něčím ještě odpornějším než stříbrné kněžky v Arachrystu.

Když zastavili před vysokými ebenovými dveřmi se spoustou vyrytých symbolů, cítila se mnohem skleslejší, než když vycházeli z věznice. Svíral se jí žaludek a srdce třepotalo v hrudi. Cítila se úplně slabá a bezmocná.

To stačí, zavelela Cerra hluboko v její hlavě. Příprava dobrá, ale nesmíš působit jako ÚPLNÁ troska. Jen trochu.

„Buď uctívá,“ doporučil jí tiše Smrtihlav, zatímco se před nimi rozevíral pohled do nitra komnaty. „Nedívej se na něj. Na oko vzdoruj, ale rychle se poddej. Tak to má nejradši.“

To už se dveře rozevřely zcela. Andreil zmlknu. Postrčil Isarell vpřed a sám ji následoval v těsné blízkosti.

Vkročili do tmavého pokoje osvětleného několika svícny. V jejich mihotavém světle toho nebylo moc vidět – jen obrysy hustě zaplněné knihovny, nějaké řetězy visící ze stropu a tmavé závěsy zakrývající okna. Isarellin pohled přitáhla temná silueta sedící v křesle ve tvaru kostěného spáru, umístěného pod výklenkem naproti vstupu. Po krátkém přivyknutí na šero rozpoznala čarodějův bledý obličej s ostrými a krutými rysy, úzkým obočím, rovným nosem a tenkými rty. Na bílé kůži mu tiše pulzovaly rudé ornamenty. Lesklé černé vlasy měl stažené kovovou čelenkou a v rubínových očích mu plálo. Byl zahalen do dlouhého karmínového pláště se stojacím límcem a ruce opřené o opěradla halily lesklé rukavice.

O kus dál se na divanu rozvalovala plnoštíhlá kráska, stejně bledá, ale výrazně nalíčená a dost extravagantně oblečená. Přiléhavé, křiklavě fuchsiové šaty víc odhalovaly, než skrývaly. I na její kůži se vlnily sarreiské symboly. Konečky prstů hladila tváře hezkého mladého muže, který bezvládně ležel vedle ní, hlavu položenou v jejím klíně. Když návštěvníci vešli, sarrei k nim otočila obličej a ve světle svící byla dobře vidět krev stékající jí po rtech.

Andreil Smrtihlav se muži v křesle hluboce uklonil. „Pane Barhaine, na tvůj příkaz přivádím karadheiovu nevěstu,“ řekl. „Přeje si kleknout k tvým nohám a pokorně přijmout osud, který jí určíš.“

Sarreiský černokněžník seděl nehnutě jako socha. Isarell při Andreilových slovech zacloumal vztek, ale podle výrazů všech ostatních se jednalo o běžný způsob sarreiského vyjadřování.

Ted' ne, zazněla jí v hlavě Cerra, když se už už nadechovala k nějaké peprné odpovědi. *Udus to v sobě. Ovládej se.*

Kousla se do rtu a sklonila hlavu.

„Přístup,“ vybídl ji černokněžník.

Isarell popošla vpřed. Vnímala Andreilův intenzivní pohled, kterým ji vybízel, aby poklekla. Namísto toho zdvihla bradu, ačkoli si byla vědoma svého nepříliš reprezentativního zjevu, a pozdravila černokněžníka zdrženlivou úklonou. „Pane Barhaine Sae.“

Dobře, pochválil ji Lucillin a Ceřin dvojhlas.

„Arachné Isarell,“ zavrnil sarrei. „Kdo jen mohl tušit, že se z tebe vyloupne tak vzdorná osoba. Uvědomuješ si vůbec, jak strašlivě jsi drzá?“

Isarell hleděla před sebe. „Drzá? Protože jsem neumřela?“

Barhain Sae vstal a pomalu se k ní vydal. „To je jen jeden z tvých prohřešků. Zdá se, že hodláš kazit každý náš záměr. Začalo to na isgitské pláni, pokračovalo nezdařeným rituálem, následovalo odmítnutím mé nesmírně laskavé nabídky a nyní se s Pátým odmítáte pářit.“ Zastavil se sotva krok od ní. Nasál její vůni a slastně přimhouřil oči. „Co s tebou?“

Isarell se dokázala nezachvět. „Ta nabídka přišla příliš brzy. Zrovna jsem se probírala z kómatu. Nebyla jsem soudná, přiznávám,“ stočila k němu pohled. „Byla jsem vycvičena pro jednu jedinou paní. Myšlenka, že bych se měla oddat někomu jinému, pro mě byla nepřipustná.“

Barhain se k ní naklonil blíže, až ucítila jeho dech. Páchl po krvi a hnilobě, ale neuhnula. „Proč bys to přehodnocovala?“

Probud' v něm emoce! vybídla ji Lucilla.

On žádné nemá, bránila se Isarell.

Ovšem že má, oponovala Barbarella. *Jen musíš odhalit, jak je z něj vyždímat.*

Isarell vehnala do očí slzy, ale nepustila je ven. „Protože mě zradila.“

„Kdo?“ Barhain byl tak blízko, že skoro vnímala jeho zuby na hrdle.

„Moje *doaréh*.“ Isarell stiskla rty a polkla. Pak pokračovala: „Přemýšlela jsem nad tím celé dny... Už v průběhu rituálu a nyní znovu. Nemůže to být jinak, určitě mě obětovala. Je to... je to prostě jorreiský styl.“

To je dobré, ale nebude to stačit, pronesla Cerra.

Isarell v duchu zaklela a pokusila se Ery odehnat. Potřebovala se na svou roli naprosto soustředit. Prudce zvedla hlavu a zoufale zkřivila obličej. „Pro jorreiskou říši jsem mrtvá. Nezbývá mi nic jiného než dožít zde. Andreil Smrtihlav mi předložil všechny možnosti.“

Barhain Sae se konečně odtáhl od její šíje a střelil rudým zrakem po svém nohsledovi. Ten jen pokrčil rameny. „Pokračuj,“ vydechl, když se otočil zpět k Isarell.

„Výchova mi velí, abych vám znemožnila jakkoli využít můj potenciál a buď uprchla, nebo zemřela. Únik není možný, tedy mi zbývá jen sebevražda. Čestná smrt, tak to nazývají jorrei. Ovšem já nejsem jorrei, ale grai. A moje přirozenost se vzpírá, Barhaine Sae.“ Polkla. „Pokud budu mít možnost žít – žít, ne přežívat – pak jsem připravena zradit svou královnu.“ Její oči ztvrdly. „Protože ona mě zradila první.“

„To je absurdní!“ zasyčela sarrei z pohovky. „Můj pane, nevěř jí ani slovo! Řeči jsou jen dým!“

„Smrtihlave!“ obrátil se Barhain Sae na svého *niliath*. „Řekni! Dokázal bys uvažovat podobným způsobem? Mohl bys mne takto odvrhnout?“

Andreil Smrtihlav se zatvářil nelibě a šlehl po Isarell vzteklým pohledem, ale nakonec se neochotně vyjádřil: „Jistěže máme vlastní vůli. A dokážeme se vzepřít svým závazkům, když je k tomu závažný důvod. Můj mistře, pokud bys mě jednoznačně a nenávratně zatratil... pak bych zřejmě dokázal nově nabytý možnosti volby využít.“

„Dobré vědět,“ odušil čaroděj, načež svou pozornost obrátil zpět k Isarell. „Pojďme tedy předpokládat, že máš svobodu rozhodování.“

Isarell se hořce usmála. „Přestaňme se kolem toho točit. Jsem tu, abych vyslechla tvůj verdikt, pane Barhaine. Mám-li před sebou nějakou volbu, netrýzni mě a postav mě před ni hned teď.“

Dobře, zašveholily jí v uších hlasy Cerry, Lucilly i Barbareilly.

Barhain Sae roztáhl rty v zubatém úsměvu. „Tvůj přístup se mi líbí. Vol tedy! Nabízím ti stát se součástí elitního komanda, které plní mé osobní úlohy. Bude se od tebe žádat permanentní bojová pohotovost a průběžná průprava. Někdy komando čeká na svůj úkol celé roky. Jindy je vysláno do akce bez odpočinku jen několik hodin po předchozí úloze. Bude od tebe očekáváno udržování se v co nejlepší kondici a neustálá ochota přijmout sebenesnadnější závazek.“

„To mi něco připomíná,“ utrousila Isarell mimoděk. „Co dál bys ode mne vyžadoval?“ Studily ji tváře, tušila, že je má úplně šedé. Z jedněch okovů se vymaňovala a do dalších se nechávala uzamknout. Ale jiná cesta nebyla.

Klid, uslyšela Ceřin chladný hlas. Soustřed' se. Litovat se můžeš později.

„Budeš podřízena Andreilovi Smrtihlavovi,“ pokračoval Barhain Sae.

„V jakém smyslu?“

„Jistěže vojenském.“

„Ani proti tomu nemám námitek. Ovšem zde se musím zeptat: jaká budou má práva?“ pozvedla bradu. „Neznám sarreiskou subordinaci. Jsem zvyklá na své postavení. Samozřejmě respektuji podřízený vztah vůči tobě, pane Barhaine, a jsem ochotná tolerovat řízení Andreila Smrtihlava, bude-li se týkat pracovních záležitostí. Jak se mám ale stavět vůči ostatním sarrei? Vůči strážím? Bojovníkům v komandu? Tvé... manželce, či jak si říkáte? Chci vědět, zda budu mít nějaké další závazky kromě toho k tobě a Smrtihlavovi. A upozorňuji tě, že každý, kdo by nade mnou chtěl mít kontrolu, si bude muset můj respekt vydobýt.“

Barhain Sae se po krátké odmlce rozchechtal a plácl se rukou do stehna: „Á, Smrtihlave, slibovals mi velké rozptýlení a nemýlil ses!“ Upřel zrak zpátky na Isarell a s nemizejícím šklebem pokračoval: „V komandu, má drahá jorreiská princezničko, si své postavení vydobývá každý sám. Bude zábavné sledovat, na kterou pozici se dostaneš.“ Na Isarellin tázavý pohled dodal: „V komandu je devět členů. Na počátku cyklu si vybojuješ nějakou hodnost a v ní potom sloužíš – do dalšího řazení. Některé cykly trvají jen dny. Některé pár týdnů. Podle mé zvůle.“

Isarell zvlnila rty v úsměvu. „To se mi líbí.“

„Bude se ti to líbit míň, až na to dojde,“ odušil Andreil Smrtihlav potichu a pak promluvil hlasitěji směrem k Barhainovi: „Mistře, vím, že ti duel karadheie tady s divoženkou zaimponoval. Ale než jí nabídneš členství v elitním komandu, potřebuje se trochu dostat do formy. Vykrmit a rozhýbat. V tomhle stavu z ní Devítka udělá pašťiku.“

„Odejdi, Andreili Smrtihlave,“ poručil mu Barhain Sae.

„Mistře, já...“

„Odejdi. Zavolám tě, až s ní budu hotový.“

* * * * *

O dvacet minut později se otevřely dveře a strážci vyvlekli Isarell. Řetězy cinkaly za ní, dozorcí ji drželi pod pažemi a museli ji z části nést.

Isarell vypadala ještě bělejší než předtím. Byla napůl v bezvědomí, z koutku úst jí kapala pěna a zpod levého víčka prosakovaly krvavé slzy.

Andreil se za ní díval, ale byl vyzván, aby vstoupil.

Neochotně uposlechl.

Barhain Sae se rozvaloval v křesle a upíjel z broušeného poháru temně rudou tekutinu, jeho ornamenty žhnuly a oči se mu krvavě leskly. Jačira stála vedle něj rovná jako svíce, ale i její výraz poukazoval na sadistické potěšení.

Andreil potlačil veškeré své pocity a stroze kývl hlavou. „Mistře.“

Barhain odložil sklenici. „Andreili, dávám ti týden volna. Rozhýbej ji, ať to za něco stojí.“

„Týden?“ otočila se na něj pohoršeně Jačira.

„Ano, týden. Ať se komandu postaví aspoň trochu při síle. Kdybych ji chtěl umlátit, Jačiro, hodím ji mezi ně ihned. Chci ji ale používat. *Maximálně* používat. Zítra mi odpřísáhne poslušnost, ať je tomu přítomen velmistr Saharanzil. Hned potom začnete cvičit. A za týden se bude hlásit v Devítce.“

Andreil se jen mlčky uklonil.

* * * * *

Zůstala ležet tak, jak ji upustili.

Výslech byl strašný, ale ona na něj byla připravená. Barhain Sae se jí nabořil do mysli tak tvrdě jako kdysi Erin Aniú. Avšak ona mu umožnila přecíst jen to, co sama chtěla. Vytěsnila z hlavy veškeré myšlenky na útěk – věděla jak na to, Vosa ji učila. Tvrdila, že uzamknout jednu věc je snadné, ale udržet jich více vyžaduje velké soustředění a vůli. Při tréninku to šlo Isarell ztěžka. Nyní, když bylo v sázce hodně, to přišlo úplně samo. Nechala sebou protékat všechny emoce, které cítila, když sledovala Pátého při výcviku. Všechny vzpomínky na bezesné noci, kdy se tiskla k mřížím, hleděla do noci a toužila po smrti. Všechnu bezmoc, únavu, stesk a sebepohrdání.

Cítila to v tu chvíli tak intenzivně, že se tomu sama poddávala. Až tak byla dobrá.

A Barhain jí uvěřil.

Po dvaceti minutách týrání opustil její rozrytou mysl, pak podal Isarell ruku a pomohl jí vstát. Podařilo se jí to až na třetí pokus. Nohy se pod ní třásly, ale udržela se. Upřela na Barhaina své velké, mořsky zelené oči a vnímala jen jeho silně zaujatý výraz.

„Staneš se mým klenotem,“ řekl a jeho zuby se bíle zableskly. „Budu si tě hýčkat – svým způsobem. Nevadí, že mne budeš nenávidět, nechci tvou lásku, chci tvou poslušnost. Ovšem jestli mne zklameš,“ přiblížil svůj krutý obličej k jejímu, „pak si budeš přát, aby ses nikdy nenarodila.“

* * * * *

„Jsem Siitah, paní.“

Isarell unaveně hleděla na štíhlou černovlasou dívku. Byla šlachovitá, trochu chlapecká, ale s líbivým obličejem. Její zešíkmené oči, drobný nos a úzké rty jí dodávaly liščí vzhled. Lesklé ebenové vlasy měla vyčesané do krátkého uzlu, v dolní polovině hlavy byly vyholené, aby byl lépe viditelný jizevnatý ornament na jejím týle. Byla oděna v černé zavinovací kimono s krátkými rukávy a na odhalené, sarreisky bledé kůži se jí klikatily téměř neznatelné krvavé symboly.

Stála před Isarell trochu přihrbená, jako by od ní každým okamžikem očekávala ránu.

„Zopakuj mi to,“ požádala ji Isarell.

„Jsem zde na rozkaz vznešené Jačiry. Přeje si, abych ti byla kdykoli k dispozici.“

„Jako co, k čertu?“

„Jako tvá *anafarel*.“ Na Isarellino zdvižené obočí vysvětlila: „Jako... osobní služebnice.“

Isarell se nadechla, aby sarreiskou služku odeslala do patřičných míst, když ji zarazila Lucilla: *Počkej. Neukvapuj se. Neznáš jejich zvyky – průvodce se ti bude hodit.*

Jačirín špeh už méně, vzbouřila se šepotu ve své hlavě.

Intriky mezi Jačirou, Barhainem a dalšími sarrei ti mohou být ukradené, namítla Barbarella. *Jistě mezi sebou hrají bezpočet malých i velkých her. Ty hraješ jen jednu jedinou, zato ale nebezpečnější. Musíš využít úplně všechno.*

„A k čemu mi budeš?“ otázala se nahlas.

Dívka zvedla bradu a v jejích očích probleskla inteligence. „Paní Jačira dobře zaznamenala zájem, který ti urozený Barhain Sae věnoval. Pokud ho nezklameš, můžeš se ocitnout ve velmi dobrém postavení. A tady je *všechno* o postavení.“

Isarell naklonila hlavu ke straně. „Skutečně? A jaké postavení tu máš ty?“

Siitah nedala najevo vůbec nic, její hlas ale o něco zesklivatěl: „Bývalo dosti dobré. A nyní není.“

„Očividně,“ odtušila Isarell. „Stát se osobní služebnicí bojového otroka... Jaká byla ta druhá varianta?“

„Jaká druhá varianta?“ opáčila sarrei.

„Ale no tak,“ odfrkla Isarell pohrdlivě. „Jistě jsi dostala na výběr. Buď tohle, nebo co?“

Siitah nakrčila rty a zasyčela: „Lovkyně massa.“

Isarell nechápavě zvedla ruce. „A?“

„To je zrovna příklad toho, že neznáš sarreiskou hierarchii,“ zatvářila se Siitah pohrdlivě. „Lovci jsou jen pohůnkové, příliš slabí na magii, příliš neschopní pro komanda, nevhodní pro jinou specializovanou činnost. Degradovat z mého postavení na lovkyni... Raději se podržím stoupající hvězdy. A třeba se jednou vrátím.“

Isarell horkotěžko potlačila úšklebek nad označením „stoupající hvězda“ a úplně klidně se otázala: „Kam?“

„Do elitního komanda.“

Isarell odfoukla. „Chceš mi říct, že jsem zaujala *tvé* místo? A právě *tebe* mi Jačira posílá za... *anafarel?*“

Siitah na ni hloubavě pohlédla zpod přivřených víček. „Říkala, že nejsi hloupá. Od paní Jačiry jde o dvojitý tah. Možná i trojitý, u ní nikdo nikdy neví. Každopádně, je to tak.“

„V tom případě tvé služby s díky odmítám,“ řekla Isarell. „Myslím, že na můj krk už míří čepelí dost. Nepotřebuji další z metrové blízkosti.“

Siitah se usmála. „Skutečně si myslíš, že by Jačira táhla tak jednoduše? Mohu se vrátit do komanda pouze v případě, že se v něm uvolní místo. Jediná podmínka je, že nesmí být tvoje.“

* * * * *

„Lže.“

Pátý se opíral o zeď s rukama založenýma na hrudi a po bastienovsku se mračil. Měl několik čerstvých škrábanců, ale z jeho chůze a gest číselná vítězná energie. Isarell se dívala jen na konec tréninku – tentokrát dvou karadhei proti sobě. Pátý svého soupeře bezkonkurenčně ubil.

„Možná. Možná ne.“ Isarell okusovala jablko a zamyšleně hleděla před sebe. „V jednom má ale zatracenou pravdu: o sarreiských zvycích nevím skoro nic. Mám-li se pokusit vydobýt si mezi nimi nějaké postavení, potřebuji informace.“

„A co ten graiský šmejd?“

„Jako Malakai?“

„Ne, ten druhý.“

„Andreil Smrtihlav.“ Isarell odhodila ohryzek do vědra a sáhla po kukuřičném chlebu. „Ten mi podá jen takové informace, které mi bude chtít předložit Barhain Sae. Ale já potřebuji mnohem víc. Záměry Jačiry jsou pro mne zatím zcela neznámé. Samozřejmě předpokládám, že ta sarrei je její agent. Té historce nevěřím, ani co by se za nehet vlezlo. Buď mne má hlídat, nebo se mnou manipulovat... nebo mě v příhodné chvíli odstranit.“

Pátý na ni chvíli němě civěl. Pak si povzdechl. „Divoženky. Jeden by řekl, že si zvyknu. Nezvyknu.“

Isarell pokrčila rameny. „Je to jednoduchá matematika. Ale tahle partie je oboustranná. A já ji přijmu.“ Dlouze se na něj zahleděla, pak ztišila hlas: „Jediný způsob, jak se odsud dostat, můj příteli,

je proniknout do samého sarreiského středu. Musím se stát jednou z nich. Detailně je poznat a umět se mezi nimi ztratit.“

„Tak dobrý herec nejsi ani ty.“

„Už jsem to jednou dokázala a dokážu to znovu. Učila jsem se od nejlepších.“

* * * * *

„Chci, abys mě upravila,“ řekla Isarell Siitah poté, co ji nechala zavolat. Dívka se dostavila během několika minut, jako by čekala ve strážnici. Což asi čekala.

„K tomu půlnočnímu rituálu?“

„Ano.“

Siitah se usmála. „Rozhodla ses správně, Arachné Isarell. Budu se snažit, abys toho nelitovala.“

* * * * *

Isarell se mimoděk zastavila a vzhledla. Karneolová klenba sarreiské rituální síně byla snad ještě úchvatnější než alabastrové střechy jorreiských citadel. Podlaha měla tvar devítiúhelníku, z nějž vybíhalo devět zkroucených štíhlých sloupů. Střecha se skládala z tisíce lomených ploch a vrhala po naleštěné místnosti červené odlesky. Hvězdy Chribdy planuly jasnou nocí a karneol v jejich svitu magicky opalizoval. V železných koších hořela polena a pódium ve středu síně osvětlovaly svíčky rozložené po jeho obvodu.

Andreil Smrtihlav do Isarell lehce šťouchl, aby se dala znovu do chůze. Míjela zahalené postavy, na podiu stáli však pouze Barhain Sae a sarrei v bohatě zdobeném, krvavě rudém rouchu. S trochou fantazie vypadal jako kněz.

Isarell zůstala stát před pódium, zatímco na ni Barhain Sae zálibně shlížel. Siitah zřejmě odvedla dobrou práci, i Andreil Smrtihlav na ni zíral jako na zjevení. Cítila se sice nekomfortně, ale to nebylo podstatné. Důležitý byl efekt.

Siitah jí před odchodem nechala znovu nachystat kád' s teplou vodou, doporučila jí důkladně se umýt a provonět olejem. Isarell z toho měla pocit, že se sarrei koupají snad pětkrát denně, ale dívka jí to vysvětlila: nekoupají se sarrei, ale grai. A *lidé*, kteří jsou pro Baštu nějak významní. Urození sarrei včetně elitních komand jsou většinou tvrdě trénováni v sebeovládání a jedním ze cvičení je i příprava masa. Ale zejména jsou-li rozrušení, může je vůně krve lehce strhnout. Isarell by na sobě nikdy neměla mít žádné čerstvé šrámy. Musí se často mýt, rány ihned čistit a překrývat a neustále převlékat zakrvácený oděv. Také je dobré chránit si krk speciálním nákrčníkem, stejně tak i ostatní místa, kde jsou dobře přístupné cévy k prokousnutí.

Už když o tom Siitah mluvila, leskly se jí chtivě oči. Isarell to tedy vzala velmi vážně.

Pak jí sarrei dala na výběr z několika olejů. Řekla, že vůni by měla dodržovat stále stejnou, neboť je to zdejší společenský úzus. Nejčastěji se používal heřmánek, který pach krve přebil asi nejlépe, dámy však preferují výraznější parfémy. Isarell si vybrala magnolii a divokou třešeň.

Po koupeli jí Siitah rozčesala kadeře. Vzala nůžky a nemilosrdně je zastříhla někde pod lopatkami – na zem cely dopadly půlmetrové střapaté prameny. Isarell se při tom kousala do rtu, ale mlčela. Poté jí sarrei vlasy navoskovala a sčesala z čela. Vznikl z toho hladký, ostře působící účes.

Pak pokračovala líčením. Isarell byla od Lucilly vycvičená dobře, nehnutě seděla a nechala Siitah pracovat. Ta už zcela odhodila počáteční zdrženlivost a evidentně se bavila. Vytahovala z proutěného košíku desítky různých tužek, štětců, pudrů, laků a flakónků. Isarell raději nechtěla vědět, co jí na tváři vyrábí.

Vrcholem toho všeho byly donesené šaty. Isarell je před sebou držela s notným despektem. Byly leskle černé, tenké jako pavučina a v ruce pružily.

„Jsou to mé vlastní,“ urazila se Siitah málem. „Věř mi a oblékni si je,“ vybídla Isarell.

Ta jí s povzdechem poslechla. K jejímu údivu nakonec nebyly průhledné, jak se zprvu zdálo. Těsně obepnuly její tělo, což pro ni byl neskutečně divný pocit. Dlouhé rukávy skryly jizvy po okovech, dolní lem však končil nezvykle vysoko, v úrovni kolen. Po stranách sukně byly prostřihy, takže se v ní dalo normálně pohybovat. Jen hluboký výstřih jí vyloženě dráždil.

Ani Siitah s ním nebyla úplně spokojená. „Korzet,“ pronesla zamyšleně. „Bez něj to nepůjde. Budou ti ho muset ušít na míru, což do půlnoci nestihneme, i kdybych otrokům pohrozila nevím čím. Počkej chvíli,“ řekla a nečekaně zmizela.

Isarell si nervózně přejela rukama po těle.

„Učaruješ jim,“ ozvalo se z kouta. „Vsaď se.“

„Vypadám jako kurtizána,“ odtušila znechuceně.

„To se tu nosí,“ opáčil Pátý.

Podívali se na sebe a oba naráz vyprskli smíchy. Isarell však zároveň píchlo u srdce – jako pokaždé, když se Pátý choval až moc jako Bastien.

Siitah se vrátila za dvacet minut a něco divožence vítězně podala.

„To si nevezmu,“ vrátila jí Isarell korzet, když si ho prohlédla.

„Tvoje věc,“ pokrčila sarrei rameny. „Ale jsi strašně hubená, nemáš skoro žádná prsa. Ten výstřih ti sedět jinak prostě nebude.“

„To jsi přinesla z nějakého bordelu!“ štěkla Isarell.

„Ano,“ přiznala Siitah klidně. „Ale z toho nejlepšího. Budeš ho mít pod šaty, nikdo ty cvočky neuvidí. A ty krajkové podvazky z toho klidně utrhni, jestli s tím máš takový problém.“

„Mám.“

Když se Isarell se spoustou tichého nadávání dooblékla, Siitah na ni pohlížela s uměleckou pýchou. „Učaruješ jim,“ zopakovala slova, která před chvílí pronesl Pátý. Isarell si povzdechla a myslela jen na to, aby to už měla za sebou.

Ted' už ale nelitovala, že své nové služebnici nakonec ve všem ustoupila. Andreil i černokněžník ji hladově sledovali od okamžiku, kdy vstoupila do síně, a nespouštěli z ní oči. Barhain Sae se usmál a nabídl jí ruku. Nechala se vytáhnout na podium a odvést do jeho středu.

Energie Chribdy rázem zesílila a celou ji prostoupila. Byl to divný pocit, ale svým způsobem podobný tomu, který znala z jorreiských citadel. Jejím těla se zmocnilo jemné mravenčení a po páteři jí přebíhal mráz.

„Začni,“ poručil Barhain druhému sarrei, obtloustlému holohlavému knězi v jasně rudém taláru a krátkými čepelemi vyrůstajícími ze všech prstů. Diváci připluli blíž. Do tváří jim vidět nebylo, protože byli zahaleni v dlouhých tmavých pláštích s hluboko staženými kápěmi. Andreil Smrtihlav zůstal stát u paty pódia poblíž svého pána.

Sarreiský kněz vymrštil spáry ke karneolové klenbě a po jeho bledé kůži se rozběhly lávově rudé ornamenty. Zároveň vzplanuly i ty Barhainovy – a zpod kápí a rukávů okolních postav se rozlinula slabá načervenalá záře.

Barhain Sae z ramenou sňal svůj honosný, zlatými nitěmi vyšíváný plášť. Pod ním měl zdobenou, ovšem praktičtější vestu a tmavě šarlatovou košili. Vykasal rukáv na pravé ruce a nastavil ji knězi. Ten z pouzdra u pasu vytáhl krátký karneolový nůž a jediným pomalým tahem mu podélně rozřízl předloktí.

Krvožrouty vlastní krev nevzrušovala. Isarell sledovala černokněžníkovu ránu a uvědomovala si, že kdyby ho řízli obyčejnou ocelí, ihned by se mu zatáhla. Musel o její služby skutečně stát. Což bylo děsivé.

Kněz se sklonil, načež na světlo pozvedl železné okovy. Přidržel je před Barhainem – bylo znát, že jsou velice těžké. Knězi se třásly svaly a měl co dělat, aby je neupustil.

Barhain na ně nechal stékat svou krev, a přitom Isarell poručil: „Klekní.“

Dívka sklonila hlavu a poklekla. Soustředila se na drobný bod v jinak hladké podlaze. Neklidné hlasy divoženek, které jí snad každou chvíli zněly v hlavě, utichly. To, co se právě teď chystala učinit, bylo neslýchané.

Dělám to pro tebe, Ymiro, hájila se v duchu. A jestli tu hru neuhraju, sama nalehnu na čepel a zemřu s tvým jménem na rtech. S TVÝM, Ymiro. Ne s jeho.

Pokud ti to dovolí... zašeptal jakoby z dálky Lucillin a Ceřin dvojhlas.

Barhain si stíkl krvácející předloktí, zatímco sarreiský kněz přistoupil těsně k Isarell a řekl: „Arachné Isarell, jorreiská princezno z Nidilingrenu, přijímáš tímto za svého mistra a pána urozeného Barhaina Sae?“

„Ano,“ odpověděla odhodlaně. „Přijímám.“

Kněz jí kolem krku uzamkl masivní ocelový kruh. Jeho váha ji málem přirazila k zemi, musela se zapřít dlaněmi o podlahu a i tak se jí pod tou tíží chvěly svaly. „Neopustíš území Deváté Bašty, pokud ti to tvůj pán nenařídí.“

„Slibuji,“ prodrtila mezi zuby.

Sarrei jí nasadil další okovy okolo zápěstí, stejně těžké a vzájemně spojené silným řetězem. „Budeš naslouchat jeho rozkazům a plnit je. Nevzepřeš se jeho vůli. Budeš jej chránit před nepřáteli, třeba i vlastním tělem. A nikdy mu neublížíš.“

„Slibuji.“

Barhain Sae přešel ostrým nehtem po svém předloktí a znovu tak otevřel své poranění. Když se na jeho bledé kůži začernaly kapky krve, hrubě chytil Isarell za zátylek a přitiskl jí ústa k ráně. „No tak,“ zasyčel. „Víš, co máš dělat!“

Pustil ji až ve chvíli, kdy zhnuseně polkla. „Jssi teď moje,“ zašeptal a rudé oči mu lačně zaplály.

„Ano,“ zachraptěla Isarell a ucítila Barhainovu krev stékat po bradě.

Nato černokněžník natáhl ruku a strhl jí dračí medailon. Snažila se na to reagovat co nejméně, přesto jí z očí vyhrkly slzy. Poslední spojení s dračím kultem bylo pryč.

Barhain Sae nastavil dlaň, kněz mu podal klíč – pak konečně odemkl Isarelliny okovy. Přestože pouta s hlasitým třeskem dopadla na zem, stále jejich váhu cítila. Kdyby jí Barhain nepomohl vstát, asi by se nikdy nezvedla.

Poté, co ji zvedl, poodstoupil a začal si obmotávat zraněnou ruku obvazem. „Tak to by bylo. Ještě bych rád něco vyzkoušel... Smrtihlave, dej jí zbraň.“

Andreil Smrtihlav poněkud zamračeně tasil jednu ze svých dýk a podal ji Isarell.

Černokněžník na ni pohlédl a krutě se usmál: „Zabij mě.“

Isarellino tělo na Barhainův rozkaz zareagovalo bez jakéhokoliv vlivu vlastní vůle. Aniž si uvědomovala, co dělá, vystřelila vpřed jako kobra. Ani Andreil Smrtihlav, ani nikdo jiný v místnosti se nestačil pohnout a ocelové ostří škrtlo Barhainovu kůži na krku. Jakmile se ho však dotklo, Isarell strnula uprostřed pohybu a upadla mu k nohám. Nato se zkroutila do klubíčka, jako by ji někdo udeřil do břicha. Smrtihlav se k ní vrhnul, ale černokněžník ho rázným gestem zarazil a spokojeně shlížel na divoženskou princeznu, která se v neovladatelné křeči svíjela u lemu jeho roucha.

„Stačí,“ pronesl skoro po minutě.

Isarell zůstala nehybně ležet s očima vytřeštěnými do stropu a hvízdavým dechem.

„Dokonalé,“ pronesl Barhain Sae. „Jsem ssspokojen. Andreili, je tvoje.“ Bez dalších slov si nasadil kápi, otočil se k divožence zády a odešel. Sarreiský čaroděj, který vedl obřad, ho následoval.

Isarell se mezitím přestala třást a přizvedla se do sedu. Sarrei, kteří se celou dobu skrývali ve stínech, postoupili blíže ke světlu. Nejbližší vycenil zuby a řekl: „*Tohle* tě má nahradit, Siitah?“

„Tohle skoro zabilo Pátého,“ odsekl Andreil Smrtihlav, který divožence sebral svou dýku a hladce ji vrátil do pouzdra u opasku. Poté Isarell hrubě vytáhl na nohy a kývl směrem k mluvčímu: „Kapitán Raythár. Tvůj budoucí šéf.“

Isarell se ho pustila, opatrně sestoupila z pódia a upřela na kapitána krví podlitý pohled. Sarrei byl středně vysoký, šlachovitý, s prošedivělými vlasy spletenými do copu a nesmírně starýma, rudohnědýma očima. Snažila se před ním nedat najevo, jak se jí dělá mdlo. „Už se nemůžu dočkat.“

„Tak si dej ještě chvíli pohov,“ zasáhl Andreil dřív, než jí kapitán stihl odpovědět něco ostrého. „Pán Barhain si přeje, abych se ti týden věnoval. Až potom můžeš oslňovat tady Raythárovu bandu.“

„Ty?“ opáčila znechuceně.

„Pokud ti nebudu stačit,“ vycenil na ni zuby po sarreiovsku, „seženu nám někoho do trojky.“

„Tak to se klidně hlásím,“ ozvala se Siitah, která se skrývala pod jednou z kuten. Zlehka se dotkla Raythárovu ruky. I z toho letmého gesta Isarell pochopila, že ti dva spolu mají nějaký bližší vztah.

„Uvidíme se za týden, kapitáne. Snad to bude stát za to.“

* * * * *

Druhého dne vstoupila Isarell do lomu společně s Pátým. Po nočním rituálu se cítila podivně prázdná. Utěšovala se tím, že postupuje podle svého plánu. Přestože se jí tahle jeho část z duše přičila, musela pokračovat. Proto celou situaci vytěsnila z mysli a soustředila se na podstatné: za týden se má utkat s bojovníky z elitního komanda a pokusit se mezi nimi urvat co nejlepší pozici.

Stát se to před dvěma měsíci, pohrdlivě by se usmála a ten čas proválela s nohama nahoře. Teď si však velmi dobře uvědomovala, že sedm dní je zatraceně málo. I když bude jíst, cvičit a regenerovat jako o život, nemá nejmenší šanci dosáhnout ani třetiny své bývalé kondice. Návrat do plného fyzického stavu jí bude trvat týdny. Přesto se nehodlala uvést jako totální amatér.

„Budu tě potřebovat až za šest hodin,“ pronesla směrem k Smrtihlavovi místo pozdravu, když jí vyšel v ústrety. „Maso, ovoce, mléko, vejce, ovesné kaše,“ otočila se k Siitah. „Také ořechy a zelenina. Myslíš, že mi dokážeš všechno zajistit?“

„Jsi blázen? Tady? V sarreiské baště?“ otázala se sarrei konsternovaně.

„Jsou tu tisíce otroků, čím je živíte?“ opáčila Isarell.

Siitah rozhodila rukama. „Co já vím?“

Andreil Smrtihlav protočil oči v sloup. „K čertu, samozřejmě že tu všechno je.“

„Dobře, tedy mi to zajistíš ty?“ obrátila se na něj.

„Na to zapomeň! Jsem tu od toho, abych tě trénoval, ne abych ti dělal poskoka!“

Isarell přistoupila těsně k němu a tiše řekla: „Andreili Smrtihlave, celý můj život je jeden nekonečný výcvik. Naprosto přesně vím, v jakém jsem stavu. A stejně tak dobře vím, jak ho co nejrychleji zlepšit. Za týden to rozhodně nebude dokonalé. Ale jestli mi dáš prostor, udělám všechno pro to, abych dostala co nejmenší nakládačku. Věř mi, že jestli mi do toho budeš zasahovat, jen mi uškodíš.“

Chvíli na sebe nasupeně zírali. Pak Smrtihlav vztekle ustoupil. „Dělej, jak myslíš, ty nafrněná káčo! O moji prdel koneckonců nejde.“

„Nevsadíme se, Smrtihlave?“ ozvala se Siitah. „V komandu je devět pozic a divoženka bude zápolit o jednu z nich. První získá ten nejlepší, je to pozice kapitánská, zatímco devátou obsadí nejslabší člen komanda. Jestli jsi přesvědčený, že se tady slečinka bez tebe neobejde,“ pozvedla obočí a naklonila svou liščí hlavu ke straně, „vsad' na devátou.“

Isarell se ušklíbla. „To zní fér. Na které jsi byla ty, Siitah?“

„Na třetí.“ Sarrei trochu cuklo ve tváři. Očividně své sesazení ještě nestrávila.

„Pak tedy získám minimálně třetí.“

Siitah se rozchechtala. „To ani náhodou! Se vší úctou, princezničko, ale v elitním komandu jsou skuteční zabijáci. Možná bys byla schopná se jim postavit dřív, ale teď budeš ráda, když rozřazování vůbec přežiješ. Vsadím na sedmičku – a jen proto, že jsi mi svým způsobem sympatická.“

„Pětku,“ řekl Andreil Smrtihlav. „Ale budeš cílit na jedničku. Že?“

Isarell potlačila úsměv. „Copak jde cílit jinam než na vrchol?“

* * * * *

O pět dní později Andreil Smrtihlav seděl na kameni a ujídal ořechy, švestky a rozinky z košíku, který pro Isarell nachystala Siitah. Sledoval divoženku, jak tančí jednu ze svých větrných sestav, a cítil *raithá* vanoucí kolem ní.

„To není pro tebe, pitomče,“ osopila se na něj sarrei přicházející s další naplněnou brašnou.
„Padej od toho koše!“

„Nebo co?“ opáčil Smrtihlav líně.

„Nebo ti ty pracky urazím!“ vycenila Siitah zuby.

„Fajn,“ stáhl se Andreil od koše a opřel se o skálu za sebou.

Sarrei chvíli něco dělala s kabelou, pak se posadila na paty poblíž a společně Isarell pozorovali. „Komando ji zbije tak, že se týden nepostaví na nohy,“ řekla po chvíli. „Ty její tanečky jsou směšný.“

„Hm,“ zareagoval Andreil s mírným zpožděním.

„Možná by jí mohli dát ještě týden dva. Aby se dostala víc do formy. A abychom my měli čas jí ukázat, jak to tu chodí.“

Andreil bezděčně sáhl do koše a snědl další sušenou švestku. „Myslíš, že potřebuje zrovna *tvůj* trénink, Siitah? Slyšelas, co nám řekla. Ví všechno nejlíp. Jen ji v tom nech vymáchat držku.“

„Jestli se ukáže jako naprosstá nula, doplatíme na to i my dva!“ zasyčela vztekle. „Oba budeme těžit z toho, jestli uspěje!“

Andreil vsypal do úst celou hrst rozinek. „Přesvědčilas mě,“ řekl a líně vstal. Se Siitah v závěsu sestoupal dolů do lomu. Isarell dokončila sestavu, párkrát se v cílovém postoji zhluboka nadechla a pak spustila ruce podél těla. Když je spatřila, vyšla jim vstříc.

Ani zdaleka už nepřipomínala tu kůží potaženou bledou smrtku z minulého týdne. Sice byla pořád příliš hubená, ale konečně z ní zase vyzařovala ta odbojná energie jako na začátku. Oči jí jiskřily, vlasy získaly zpátky lesk a líce barvu. Její regenerace byla naprosto neuvěřitelná. Zdálo se, že sílí i ze vzduchu – i když Andreil to samozřejmě přičítal výživné stravě, cvičení, spánku a zejména nové motivaci. Intuitivně ale vnímal, že se Isarell dobývá ještě něčím dalším, jen nevěděl čím. Cítil to z ní něco podobného jako z Malakaie.

Siitah byla slepá, že to neviděla.

Zastavili se pár kroků od sebe a Isarell na něj pohlédla s nepatrným, bezděčným úsměvem. V jejích hlubokých tyrkysových očích se odrážela podvečerní nebesa. Asi jí ještě doznívaly endorfiny z tréninku, to dobře znal.

Pohodila zkrácenými vlasy, které se jí už opět zdravě vlnily. „To nahoře tak fouká, že jste opustili svoji vyhlídku?“

„Ani ne, ale už mi došly švestky,“ opáčil Andreil. „A tady Siitah začínají drnčet nervy. Bojí se o tvůj krásný nos a svůj ctěný zadek, divoženko.“

Siitah jen zasyčela. Andreil se sice ušklíbl, ale mimoděk si urovnal nákrčník.

Isarell v rukou protočila bojovou holí. „Nebudeme si nic nalhávat – za pár dní se do plné kondice nedostanu. Ale do takové, abych sejmula pár krvožroutů, to bych zvládnout měla.“ Pak pokrčila rameny. „A když ne, tak co se stane? Prostě dostanu do zubů. Myslíte si snad, že mě dosud nikdo nezmlátil?“

Siitah na ni zahlížela zpod černých řas. „Otázka zní jinak. Dokážeš vzdát souboj, když na něj nebudeš stačit?“

„To jde?“ podivila se Isarell.

„Jissstě. Vůbec nemusíš přijímat výzvu. Můžeš se smířit s devátou pozicí.“

„Hm,“ Isarell si Siitah přeměřila pohledem. „To by se ti ale, tuším, nelíbilo. Proč?“

„Zasstupuješ moje místo. A podílíš se tak na mé cti. Propadnout se na nižší pozici je pohana. A já ji budu sdílet s tebou!“

„Po pravdě, nevím, co po mně vlastně chceš, Siitah. Tak mám k čertu hájit tvoje místo, nebo se mám dobrovolně vzdát, když bude mít vyzyvatel převahu?“

Sarrei zlostně prskla: „Vůbec nechci, abys v téhle situaci místo mě byla! Víš vůbec, jakou práci mi dalo dostat se tak vysoko?! Jestli moji pozici ztratíš, budu se k ní zase dostávat roky! Na druhou stranu,“ ukrotila trochu svůj amok, „je nesmysl, aby ses nechala umlátit, když na to nebudeš mít. Nikdy nevíš, kdy se pán Barhain rozhodne znovu zamíchat kartami – může to být za rok nebo taky za pár dní. A čím mizerněji dopadneš, tím jistěji skončíš na chvostu.“

Isarell zkřivila rty. „Ještě nějaká dobrá rada?“

„Ano. Nenech si zpřelámat obě ruce, já tě pak krmit nebudu.“ Siitah se prudce otočila a odešla.

„A ať tě ani nenapadne vyzývat kapitána,“ doplnil Andreil, pohledem doprovázející vzdalující se záda.

Isarell se ležérně opřela o hůl. „Mám k ruce dva poradce. Jeden mi předpovídá tvrdý výprask, druhý útok na kapitánskou pozici. Nemáš pocit, Smrtihlave, že je vaše vedení poněkud schizofrenní?“

Andreil Smrtihlav k Isarell stočil zrak a přistoupil k ní ještě blíž. „*Ona* s tebou nebojovala. Moc dobře vím, co jsi zač. A taky vidím, jak setsakra rychle regeneruješ. Kdyby ti dali měsíc, zboucháš je na jednu hromadu. Ale ten měsíc nemáš. Nepřeceň svoje síly. Jak řekla ta sarreiská čubka, pán Barhain může kdykoli zamíchat kartami. Jestli dovolíš své pýše, aby zvítězila nad rozvahou, skončíš jako krmivo pro démony.“

„Dobrá, tohle dokážu akceptovat. Co mi tedy radíš?“

Pokrčil rameny. „Co bych asi měl? Rozhodla ses poradit si se vším sama. Netuším, jak na tom jsi. Budeš si tu situaci muset vyhodnotit na místě. Přeju hodně štěstí.“

„Smrtihlave!“ zarazila ho Isarell, když se otáčel k odchodu. „Dej mi dvacet minut. A zbytek toho, co jsi mi ještě nesežral. Zatančíme si. A pak mi nabídneš strategii k tomu rozřazování.“

Andreil se zašklebil a předvedl dokonalé dvorské pukrle. „Jak tvoje urozenost ráčí!“

* * * * *

O dva dny později Isarell vybojovala v Devátém elitním komandu druhou pozici.

Když se celá zakrvácená ukláněla Barhainovi Sae, černokněžník se zeširoka usmíval, přestože si k nosu tiskl vonný sáček s heřmánkem. Andreil Smrtihlav stojící těsně za ním nic neříkal, stejně tak jeho choť Jačira připomínající mramorovou sochu. Malakai Daaen se tvářil zcela lhostejně.

„Ssmrtihlave,“ přikázal Barhain Sae, „ozbroj ji podle svého uvážení. Kapitáne Raytháre!“

Velitel komanda postoupil vpřed. „Mistře.“

„Na slovíčko.“

* * * * *

Isarellin denní režim se úplně změnil.

Zaprvé dostala vlastní komoru – spíše *komůrku*. Oproti cele, kterou sdílela s Pátým, byla sotva čtvrtinová, zato měla závory a zámky nikoli zvenčí, ale zevnitř. Okno bylo sice zamřížované, ale jen pro její bezpečnost. I Andreil Smrtihlav měl podobnou místnost – pravda, větší a lépe zařízenou, ovšem podobně chráněnou. Hned první den jí ukázal, jak se rychle zabeznit, kdyby nějaký krvožrout ucítil její krev po špatně ošetřeném zranění a podlehl běsnění.

Svižný ústup a bryskní uzamčení do své jizby musela nacvičovat tolikrát, dokud nebyl spokojený.

Jinak už se mohla pohybovat po celé Deváté Baště. Sice ji stále doprovázel buď Andreil Smrtihlav, nebo Siitah, ale opět se zdálo, že zejména pro její ochranu. Všichni si byli kouzlem, které ji spoutalo při přísežném rituálu, stoprocentně jisti. Museli s ním mít bohaté zkušenosti.

Zadruhé ji konečně vybavili – uniformou velmi podobnou té Andreilově včetně helmy, bot a rukavic. Oproti lehkému divoženskému úboru byla o dost tužší, tím pádem i těžší a méně ohebná, navíc speciálně vyztužená v místech, kam sarrei nejčastěji kousali. Isarell se v ní cítila nepohodlně, ale zároveň o dost lépe chráněná.

A ještě se to zlepšilo, když ji Smrtihlav vzal do zbrojnice a dovolil, aby si sama vybrala zbraně. Na své šavle se samozřejmě zatím neopovážila zeptat, což kvitoval uštěpačným úsměvem. Díval se, jak prochází rozlehlou síní, probírá se desítkami čepelí, některé potězkává, s dalšími zkusmo šermuje, k některým se i dvakrát třikrát vrací a zase je odkládá. Nakonec vybrala dva jednoruční meče, tři vrhací dýky, pár hvězdic a kopí.

„Bude ti to stačit?“ nadzdvihl Smrtihlav obočí. „Jen se nežinýruj. Klidně můžem jezdit na cvičišťe dvoukolákem, bude z toho mít psinu celá Devátá Bašta.“

Isarell se jen vesele ušklíbla. Se zbraněmi tížícími ji na obvyklých místech jí smysl pro humor zase stoupl.

A zatřetí ji skutečně začlenili do chodu elitního komanda. Hned od dalšího dne naskočila do provozu prakticky totožného s fungováním elektrických speciálních družin. Sarrei se také střídali po dvanácti hodinách, pět dní vykonávali noční služby, pět dní denní. V aktivní části se jim mísily tréninky s ostatními úlohami – většinou sloužili jako ozbrojený doprovod některého ze sarreiských šlechticů.

Po tom brutálním rozřazování ji ostatní sarrei v komandu zpočátku úplně ignorovali. Nedivila se.

Vyzvali ji všichni, od devátého v pořadí až po čtvrtého. Poté, co uhájila Siitažinu pozici, vyzvala kapitánova pobočníka. Bylo to na Andreilovu radu, ona by klidně zůstala na třetí. Ale řekl jí, že bude-li mít dost sil, byla by bláhová, kdyby nad sebou nechala jediného sarrei – kromě kapitána. Na toho ať jen kouká udělat dojem.

Tančila s vodou a větrem a polámala jim končetiny jako suché větvičky.

Sice pak zase den proležela a další dva skučela při každém pohybu, ale když si vzpomněla na výrazy všech diváků, soupeřů a zejména Siitah, musela se smát.

I během dalších týdnů jí ta vzpomínka pomáhala udržet se při smyslech. Přesně podle svého plánu totiž ihned zahájila další krok – a to stát se jednou z nich.